

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKKABA

— Eyvah karıcığım, Kış göründü!

ARKA ARKAYA
2 BÜYÜK ÇEKİLİŞTE

70
APARTMAN
DAİRESİ

CEM'AN 7 MİLYON LİRA

yalnız
İŞ BANKASINDA

TÜRKİYE BANKASI

en fazla ikramiye veren Bankadır

Faal - 7652 - 206

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Nîmet Arzık, Necdet Rüşti, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral, Rauf Ulukut.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramîs Aydınlık, Ergin Ortaç, Güliden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

✱

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

✱

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiati : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santimî 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 3 — Sayı : 72

13 Aralık 1962

YIL : 41

✱

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Akbaba

Konuşan yumruklar!

DOGUMU kontrol altına alıyoruz... Artık, büyük komşunun yanında elli milyonluk bir sınırdas olmak hayali bile yok!.. Nedeni acıdır: Türkiye, yeni doğacak çocuklara yedirecek ekmeğim, içirecek suyum, yakacak ışığım, verecek kitabım, giydirecek kumaşım yok diyor, Yooook!

Biliyorsunuz: İnsanımız yüzde üç artıyor. Milli gelirimiz?.. Yüzde bir bile değil!

Demek, yaşama düzeyimiz, her yeni doğumla biraz daha düşecek.. Biraz daha aç, biraz daha karanlık, biraz daha çıplak kalacağız.

İsrail çölü, Türk topraklarının kaçta kaç, biliyor musunuz?.. Otuz sekizde biri!

Orada iki buçuk milyon insan, tam doyarak, tam gylinerek, tam aydınlanarak, tam okuyarak, tam eğlenerek yaşıyor.

Bizim Konya ovamızı, Pasınler ovamızı, Muş ovamızı, Necef çölüyle bir verimde tutsak bile, otuz sekiz iki buçukla çarpınca, Türkiyemizin en az kaç insan yaşatacağını görürüz: Doksan beş milyon!..

Ama, ekmeğini Amerika buğdayından koparan Türkiye, yirmi sekiz milyonda analara yalvarıyor: A-man doğurmayın!..

Bunun bir çünküsü var: Çünkü o tam doyan, tam gleyen, tam aydınlanan, tam okuyan, tam eğlenen insanların yaptıkları bir şey daha var: Tam çalışmak!.. Kahvehaneler sabahtan akşama kadar zar sallayıp parti dedikodusu yapan aylaklarla dolu değil... İsrail'de işsiz yalnız üç bin kişi kalmış: Onlar da hastalar ve sakatlar!

Atatürk'ün bıraktığı Türkiye'den ne kaldı, söyley misiniz?..

Halka güzel sanatlar sevgisi tattıran, gençliği kahve köşelerinden kurtaran, köycülük kollarıyla çevresine ışık tutan, konferanslarla, gece dersleriyle kültür hizmetlerini yayan Halkevleri ne oldu?..

Köy Enstitüleri nerede?.. Orman kanunu nerede?.. Toprak reformu nerede?..

Meşrutiyetin Çakırcısı, Koçero'nun yanında evliya kalır!.. Kim derdi ki, dağ ve şehir eşkiyası karşısında Atatürk Ankarası Osmanlı Babıâlisı kadar uyusuk kalacak!

Bütün dikkatimiz göz bebeklerimizde, bütün dikkatimiz kulaklarımızda, Adalet Partisi kongresini izledik: Bakalım, koalisyon dışı muhalefet aydınları, düğüm düğüm memleket dâvalarını nasıl çezecekler diye...

Konuşulanların özetini, Milliyet, yeni şiirleri andıran üç kelimeli bir başlıkla verdi:

Övdüler,

Sövdüler,

Dövdüler!

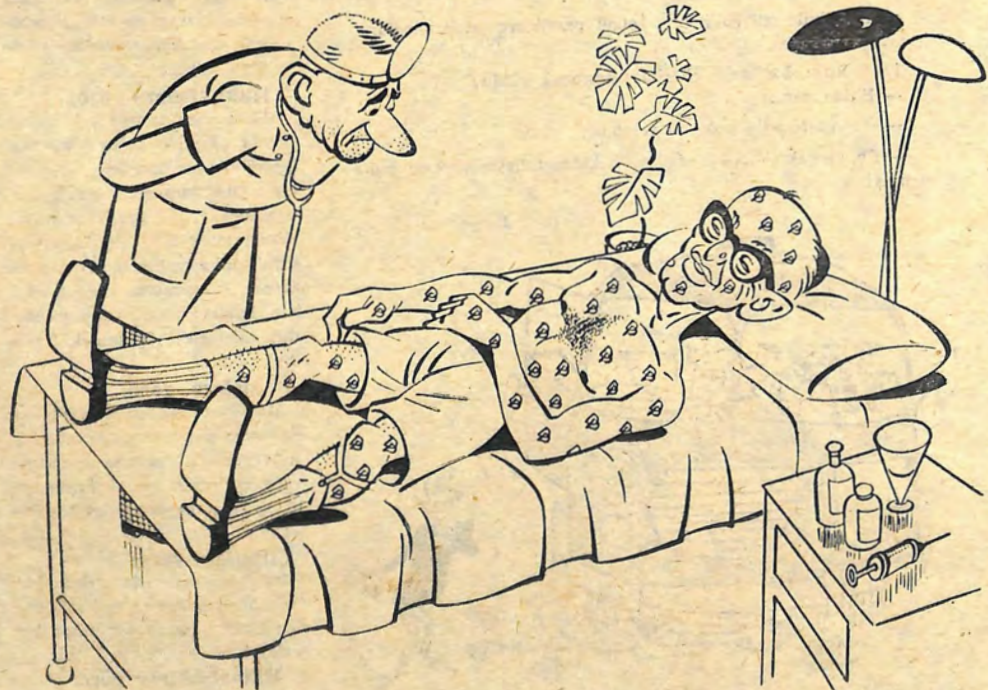
Övdükleri: 27 Mayıs öncesi suçlularıdır. Sövdükleri: Biraz silâhlı kuvvetler, biraz kendilerine benzemeyen politikacılar, biraz onlardan uzak basındır. Dövdükleri de, ayıpların enstantanesini çeken, demokrasişizmin şamar oğlanı, çilekeş fotoğrafçılar!

Repertuarlarında bir tek memleket meselesine yer vermemişlerdi. Bir tek kafa. Ortak pazar önündeki durumumuzu konuşmadı. Bir tek ağız bes vıllık plân üstündeki A.P. düşüncelerini dile getirmedi. Bir tek sözcü. toprak reformu için, yalnız İstanbul'da okulsuz kalmış altmış bin çocuk için, hâlâ el deymemiş Anavasava avkırı kanunlar için, kara carsaf için, kara bere için, kara cehalet için ne düşündüğünü söylemedi...

Çünkü orada düşünen başları, konuşan ağızları değil, hınca sıklımsı yumrukları dinledik!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Adalet Partisi kongresinde bazı delegeler D.P. rozeti taktılar. (Gazeteler)

— Oooo, lekeli humma!

Son dakika

Ankara — C.H.P. Genel Başkanının, politikacılara vefalı olmaları için öğüt verdiğini gazetelerde okuyan Vefalılar, kulüplerinin şeref başkanlığını kabul buyurmasını bir telgrafla İnönü'den rica etmişlerdir.

Pardon

Sola pardon, sağa pardon. Una pardon, yağa pardon!
Hıfzı Oğuz Beyata'dan Doğuda her dağa pardon!

Şeref Apak

Millî takımımızın büyük bir iştahla İtalya'da altı gol yemesi üzerine Federasyon Başkanı Şeref Apak, nüfus daîresine bir dilekçe vererek: «Şimdilik şerefim dursun ama şu Apak'ı Kapkara yapiverin» demiştir.

SAYI: 1

Eşref saatte çıkar mızah gazetesi

YIL: 1

Pardon

Size bir gazete takdim ediyoruz.
Adı: Pardon!

Beğenecek misiniz acaba?.. Beğenmezseniz: Pardon!..

Biliyor musunuz, günün en kullanan kelimesi budur...

Mehmet Akif bir şiirinde: «Pardon çıkınca - pardon! - eşeklik mübah oldu» der...

Otobüs sarsılınca önünüzdeki banyon su kesiminden aşağısına mı çullandınız:

— Pardon!

Yolda ensenize yanlış bir tokat mı indi?.. Yine pardon!

Ne demiş hastasının yanlışlıkla sağlam dişini çeken dişçi?..

— Pardon!

Küçük hanımı, karanlık koridorda sıkıştırıp öpen şöförün mazeretini bilir misiniz?..

— Pardon, demiş, anneniz sandım!

Partilerimize, milletvekillerimize, senatörlerimize gelince... gellince... gelinceeee?.. Pardon! Pardon

Bölükbaşı'nın eşi bir şarkı yüzünden boşanma davası açtı. (Gazeteler)

Bölükbaşı — Pardon!

Mesleklere göre kadın:

Matematikçilere göre:

Çok meçhullü bir cebir denklemi... Bu problemi çözebilen matematikçinin hayatta çözemiyeceği denklem, halledemiyeceği dava yoktur!..

Hukukçulara göre:

Mülkiyetini zaman aşımı ile, ya da zilyetlik yoluyla kazandığımız sevimli bir «Menkule»... Ona tamamen temellük edebilmek için gönül tapusuna tescil etmek kâfi değildir! Başkalarının zilyetliğine bırakıp vaziyet durumuna düşmemek için hukuk kitaplarının yazmadığı maddeleri öğrenmek lâzımdır!

Şairlere göre:

Misrâların dişleri arasında asırlardanberi çiynene çiynene bütün çeneleri yormuş olmasına rağmen lezzeti ve kokusundan hiçbir şey kaybetmiyen bir jilet!..

Ciftçilere göre:

Bereketli bir tarla... Övle bir tarla ki, çok zaman mal sahibinden fazla rençberler sürer bu tarlayı!..

Müteahhitlere göre:

Eskiden kapalı zarf usulüyle yapılan tatlı bir ihaleydi. Şim-

di açık artırma ile elde edilmeye çalışılan zamanı belirsiz bir taahhüt!..

Çobanlara göre:

Gönül ve göğüs yaylalarında otlatığımız cins bir koyun. Sü-tünü sağdıktan ve herşeyini aldıktan sonra kurban ettiğimiz bu koyunların hepsi bir araya gelseydi değme çobanların hükmedemiyeceği muazzam bir sürü olurdu!..

Fotoğrafçılara göre:

Gönlümüzün telemetresi bozuk makinasında üst üste çektiğimiz bir makara filim!.. Bozulmaması için banyosunu karanlık odada yapmak, dozunu ve pozunu iyi ayarlamak şarttır!..

Müretteplere göre:

Ayarsız bir kumpasa gelişigüzel dizilmiş bir kolonluk bir yazı!... Kimi 36 ponto.. balık etinde... Kimi 16 siyah: Kara kalem... Kimi 10 italik: Çıtkırıldım!

Gazetecilere göre:

Ele geçirilinceye kadar peşinde koşulan enteresan bir havadis... Elde edildikten sonra da aktüalitesi geçmiş bayat bir haber!

Sibel MELİŞ

KÖYLÜMÜZ

Sorma, köy evlerinin niçin yoktur helâsı?..

Açlık, sefalet olmuş başlarının belâsı.

Helâyı ne yapacak, ne işle yararı ki?..

Nesl var ki edecek Allahın fıkası.

Ş. A.

Vefa

Bedî Faik gazeteyi uzattı:

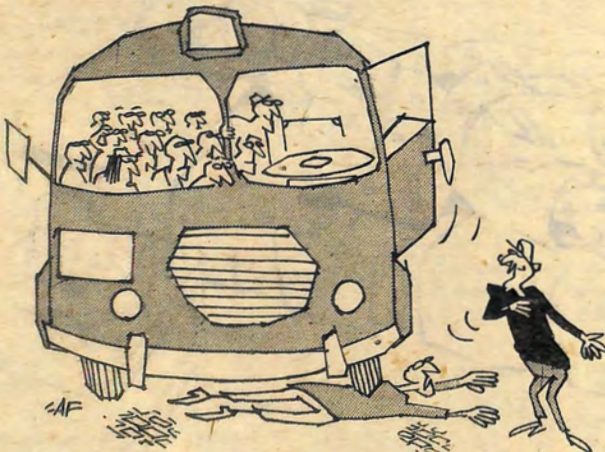
— Gördünüz mü Faîh bey, İnönü partililere vefalı olmalarını tavsiye ediyor...

Falîh Rıfkı, kaşlarını, ellerini kaldırarak güldü:

— Hakkı var...

— Yaaa... Kendisi çok mu vefalıdır?

— Eh, az çok «Vefa» lı sayılır... Eskiden Süleymaniye'de oturmuş!

Şoför — Pardon âbi!

NE güzel bir kitap var elimde: Kapağı güzel, içi güzel, kâğıdı güzel, baskısı güzel... Adı, hepsinden güzel: **Çölde Açan Gül!**

Bu kitap, yüz ölçüsü Türkiye'nin 38 de biri, insanı, Türkiye'nin 14 de biri olan bir memleketi anlatıyor: İsrail'i...

Şimdi, kitabın adındaki mânâyı daha iyi anladınız, değil mi?..

Kalemî fırça, kelimeleri boya gibi kullanmanın zorluğunu bilirim. Ama, o güzel kapağı anlatmak isterim si-

ze: Yaz sıcakında şahrem şahrem çatlamış esmer sarısı bir toprak alabilirdiğine sahifeyi kaphıyor.. Çatlaklar, siyaha bakan yanık kahve... Solda, kitabın boyuna yakın bir beyazlık içinde yeşil yapraklı bir dal uzanmış... Ucunda yarım açmış kırmızı bir gül!

Kitabı okuyunca anlıyorsunuz ki, İsrail budur...

İnsan gücü, on dört yıl önce, çölü, bilginin ve zekânın eline almış... On dört yıl nedir?.. Bizim Cumhuriyetimizden yirmi altı yıl az, bizim demokrasimizden iki yıl kısa...

Bakınız, Anadolu toprakları çölleşirken, İsrail çölleri ne olmuş:

★ 1948 de İsrail devleti kuruluyor.

★ 1949 da mecburi ilk öğretim kanunu uygulanıyor.

★ 1950 de kırk beş bin Yemenli Yahudi uçaklarla İsraile taşınıyor.

★ 1951 de, Iraklı yüz on bin Ya-

hudi İsrail topraklarına yerleştiriliyor.

★ 1954 de ikinci üniversite açılıyor.

★ 1957 de Givat Ram'da bir üniversite daha açılıyor.

★ Yine o yıl içinde bütün İsrail çocuklarına yerli Salk aşısı yapılıyor.

★ 1960 da Bar-Ilan üniversitesi ilk mezunlarını veriyor.

★ Yine o yıl içinde birinci atom reaktörü çalışmaya başlıyor.

★ Yine o yıl içinde deniz suyu tatlılaştırılıyor.

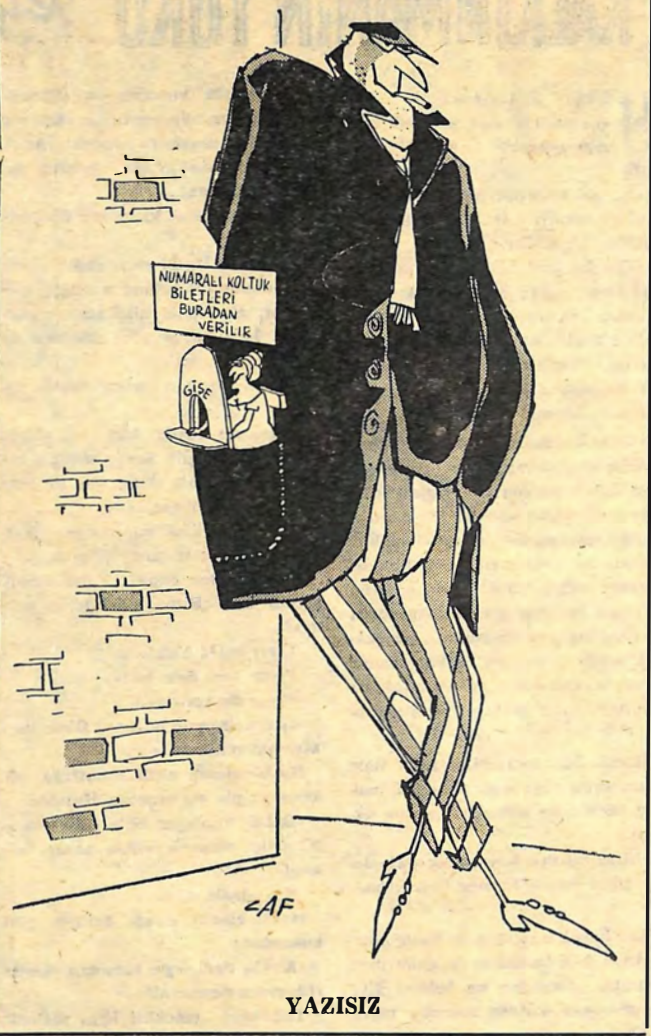
Kitapta, gözlerimizi dört değil, dört yüz açarak okuyacağımız satırlardan bazılarını beraber okuyalım:

«Negev çölü, memleketin yarısını kaplıyor. Buraya üç milyon insan yerleştirilecektir. Çölü fethetmek için büyük bir mücadeleye girmiş bulunuyoruz. Bu mücadelenin her

Bir lokma!

Belediye, sinema karaborsacılarıyla başa çıkamıyor. (Gazeteler)

YAZISIZ

safhası, en ince teferruatına kadar plânlanmıştır.»

Yine kitaptan şu satırları alıyorum:

«İsrail, kalkınmasını, ilim ve eğitim sahasındaki gayretlere dayandırmaktadır. En ihtiyarımızdan en gencimize kadar hepimiz, öğrenme, araştırma ve yaratma hızı içindeyiz.»

«Tabiatı yenmek için sadece atom gücünden değil, güneş ışınlarından, rüzgârdan ve deniz suyundan da faydalanma yolları aranmaktadır.»

Kitabı karıştırıyorum:

Yüz üç kişilik, dünyaca tanınmış İsrail Filârmoni Orkestrasının kaç abonesi varmış, biliyor musunuz? Yirmi iki bin!

Çölü yeşertmeye çalışan İsrail, gönülleri yeşertmeyi de en ön plânda tutmaktadır. İsrailde, tiyatrunun gitmediği şehir değil, kasaba değil, köy bulamazsınız!

İsrail Elçiliğinin göndermek nezaketinde bulunduğu «İsrail mektupları» nı ibretle okuyorum. Bir haber şu:

«İsrailde işsizlik ortadan kalktı!»

Bir başka haber şu:

«Normal askerlik vazifesini yapan

binlerce kız, İsrailin kalkınma ve sınır bölgelerindeki okullarda gönüllü öğretmenlik yapmayı kabul ettiler.

Pedagojik bir kurs gören bu kızlar on sekiz, on dokuz yaşlarında lise mezunlarıdır.»

Bir başka haber, bir başka haber, bir başka haber:

Toprak ürünlerinde bu yıl yüzde on artış... Turuncgiller ihracatı, dünya piyasasında ihtilâl sayılacak kadar erken.. İsrailde özel bakımla yetiştirilen kavak ağaçları ise yeryüzündeki bütün kavaklardan iki misli geliştirmiş...

İsrail müzik ve tiyatro festivalinde satılan yetmiş bin biletin varısı turistler tarafından alınmış...

Yeter, yeter... Bu bir inceleme yazısı değildir. İstediğim şu: Öğrendiklerimi okurlarıma da duyurayım.

Yazımı, içimde çelişen iki duygu ile gözlerim yaşlı bitiriyorum: Biri, insan gücünün başarısı karşısında duyduğum insanca sevinç... Öbürü... Ah öbürü!

Atatürk: «Çalış, güven, övün!» diye kime söylemişti acaba?.. Bize mi, İsraililere mi?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

KALKINMANIN YÜKÜ

Rifat Ilgaz

HURŞİT mutfaktan: «Ustaaaa!» diye seslendi, «Çı-rağı göndereyim mi aldırma-ğa?»

«Ne aldırıyorsun be?»

«Uykulukları... İki takım da ciğer getirsin gitmişken...»

«Uykuluk ha!.. Ulan, uyuyorsun be! Hadi gazete okuyacak kadar okuman, yazman yok... Kaç gündür müşterilerin konuştuklarına da mı kulak kabartmadın? Bir torban ek-sik boynunda be!..»

Hasbi boyuna söyleniyordu:

«Tekel Bakanına bakarsan, kalkın-manın gerektirdiği gelir artımından tam ikiyüz milyon lira, bizim Tekel idaresine isabet etmiş! Piyangonun birinci ikramiyesi vermiş sanki... Nerede ise müjde istiyecek bizden.. Piyango değil, isabet eden, yıldırım be! Sen hayırımı gör bundan sonra Çenberlitaş meyhanesinin... Kepenk-ler! çekip gitmekten başka çaremiz kalmadı. Uykuluğu, ciğeri bırak da kendine iş ara Sirkedci lokantaların-da!»

Hurşit, boynunu büktü. Fıkr fıkır kaymıyordu çaydanlık. Bilseddi, mal-tıza kömür de dökmeydi akşam ak-şam...

«Biraz fasulye koysam ocağa!» de-di, «piyaz için... Kömür boşa gitme-sin!»

Kan beynine sıçramıştı Hasbi'nin: «Ulan, ben hadımım diyorum. Sen çoluktan çocuktan ne haber, diye soruyorsun! Lâftan anlamaz mısın sen?»

Ev tellâh Haygaz, geçiyordu dük-kânın önünden:

«Hayrola Hasbi efendi!» dedi, «Gene cinlerin toplanmış başına!»

Elindeki gazeteye bir göz daha attı:

«Kalkınmanın gerektirdiği gelir ar-tımından bizim hissemize de piyan-go vermiş!»

«Anladım, hani şu ortak bilete mi vermiş?»

«Ortak bilete!»

«Ne düşünüyor adam başına? Tuh anasını, o akşam bir iki buçuk lira da sen ver, demiştin. Bizde şans olsaydı, o akşam cebimizde fazladan bir iki buçuk lira bulunurdu. Her-kesin anasını talih kovalamış, bizim-kini de Kör Salih!»

«Yahu! Siz gazete okumaz mısı-nız hiç?»

«Okumaz olur muyum. Emlâkçı değil miyiz, bugüne bugün... Küçük ilânları dipten doruğa kadar oku-rum. Kelepir bir şey mi var yok-sa?»

«Zam var rakılara be, zam!»

«Yüklü: mi?»

«Eeeh... Yüzde yirmi falan...»

«Ben de sanmıştım ki... Aldırma canım... Allah başka keder verme-sin... Kaç gündür Etyemezdeki evin peşindeyim... Ayağım bir türlü dü-şmedi Çenberlitaşa. Sakın aklıma bir

şey gelmesin, Yusufun meyhanesi-nin önünden bile geçmedim. Sen bir tek ver de neşemizi bulalım... Artık dübleyle bırakalım bir kenara da, tekler başlasın!..»

İdris dükkânın kapısında dikilmiş bekliyordu:

«Merhaba Hasbi abi!» dedi, «Allah seni inandırсын, belimden aşağısı tut-muyor. Bu balık, tükürecek çarkı-mıza. İşittiğimize göre rakılara da zam varmış, ha?»

«Var!.. Piyango tersine vurdu bi-zel!»

«Sana mı vurdu, bize mi vurdu daha belli değil! Sen şurdan bir düble yapsana!.. Artık şişe ile rakı yok bizim gibilere!..»

Haygaz, tekini yuvarlamış, üstü-ne kuru kuru suyunu içiyordu:

«Ver bir tek daha!.. Yahu Hasbi efendi be!.. Biraz da ciğerin yok mu?»

«Ciğer mi?.. Yok!»

«Piyaz ver, öyle ise!»

«Piyaz da yetilmedi!»

«Geç kalmışın bugün... Biraz pey-nir, hiç olmazsa...»

Hasbi efendi girdi mutfığa, bir kenarda pis pis esneyen Hurşide:

«Daha oturuyor be!» diye çıkış-tı, «Hiç olmazsa soğan soyar in-san!»

«Sen dedin ki...»

Hasbi efendi, çırağı tuttuğu gibi kolundan:

«Koş!» dedi, «gıt karşıdan ikiyüz elli gram peynir al!»

Tahsildar emekli İlyas sesleni-yordu kapıdan:

«Hasbi efendiii!.. Neredesin be?..»

Mutfaktan cevap verdi:

«Buyur İlyas efendi!»

«Yahu, gazetelerde okudum da... Bugün yürürlüğe giriyormuş... Allah başka keder vermesin! İşlere çok sekte verir bu zamlar... Hani bir söz vardır: Şah idi, şahbaz oldu diye...»

Sen bir düble versene bana! Bizim Nizami'ye uğrıyacağım. Hani dörtöl ağzındaki Tekel bayii Nizami'ye... Yahu senin piyazın meşhurdur, yu-

murtalı piyazın... Söyle bolca ver de öğün geçiştirelim. Bundan sonra ra-kının parasını, mezesinden çıkarmaz-sak bılamayız evin yolunu!»

Balıkçı İdris:

«Hasbi abi!» dedi, «Biraz uyku-luk... Şu dübleyi de ikile bakalım!»

Haygaz'ın üçüncü tekini, İdris'in ikinci düblesini önlerine sürdükten sonra girdi mutfığa:

«Yahu!» diye bağırды, «Sen ne mis-kin adamsın! Daha haşlamadın mı fasulyeyi be! Çabuk soğanları doğ-ra... Süt kabında altı da yumurta haşla... Keş, ulan Mehmet!.. Bakka-lan alu yumurta getir!»

Mürettip Ziya, elinde paketlerle dikiliyordu karşıda:

«Nasıl-sın Hasbi efendi? İşler na-sıl?» diye sordu.

«İşler... yüreğimi dişler!.. Vurdu piyango bize de!»

«Yook arkadaşım, sana mı vur-du, bize mi, belli değil!.. Tekel Ba-kamına bakarsan Tekel idaresine vermiş... Kalkınmanın gerektirdiği gelir artımından, tam ikiyüz mil-yon lira isabet etmiş...»

«Tekel idaresine değil mi?»

«Evet!.. Amortisi de meyhaneci-lere!.. Ama yüzde yedi hızla bir kal-kındık mı?.. Kekâ!.. Sen şurdan biraz rakı ver de, çekip gidelim!»

«Yarım şişe yapayım mı?»

«Ne yarım şişesi be! Bundan son-ra dübleyle çekip evin yolunu tut-maktan başka çare yok... Biraz da ciğer...»

Hasbi efendi hışımla girdi mutfığa:

«Yahu!» diye gürlledi, «Sen lâftan anlamaz mısın! Hani ciğer... Koş, iki takım ciğerle biraz da uykuluk getir! İy seç ciğerleri... Üç takım yap! Üç de: «knek al!»

Mürettip Ziya, yoldan geçen ma-kineci Avni ile arkadaşına sesleni-yordu:

«Yahu, nereye? Birer düble içme-den mi gidiyorsunuz?»

Avni, ister istemez dikildi karşı-sında:

«Haydi, çek de gidelim!» dedi.

«Acelen ne be?.. İçeceğim, şunun şurasında bir düble rakı! Onu da barazaya getirme! Hele gel!»

İki arkadaş da yanlamışlardı ban-koya. Hasbi efendi, onların söyleme-sini beklemeden sürdü rakıları ön-lerine...

«Biraz da trup, peynir!»

Hasbi efendi:

«Memecet!» diye seslendi, «Al şu parayı! İki demet turpla biraz da salatalık... Koooş!»

Balıkçı İdris:

«Ağabey!» diye seslendi, «Yan-mış ambarın öşürü mü olur? Sen şişeyi yarın da koy şöyle önüme... Gözüm doysun hiç olmazsa!»

Mürettip Ziya:

«Sen bir düble daha ver!» dedi. Arkadaşları da yenilediler rakıla-rı. Haygaz seslendi dipteki masa-dan:

«Ben bu teklerden bir şey anla-madım! Sen hele düble yap şunu!.. Bir porsiyon da köfte!»

Hasbi efendi, çıktı dükkânın önü-ne, kasaba seslendi:

«Bir kilo kıyma yap!.. Yumuşak olsun!»

Çenberlitaş milletvekili Hüsnü gö-ründü karşıdan. Körkütüktü:

«Hasbi efendi!» dedi, ver bir dub-le rakı!»

Ayakta duracak hali yoktu. Hasbi efendi hiç oralı olmadı:

«Ver diyorum sana!» diye homur-dandı.

Mürettip Ziya göz etti:

«Ver!» dedi, «Benden!»

«Arkadaşlar!» diye yapıştı kadehe, «çelim, kalkınmamızın şerefine!.. Bizim milletçe... kal... kin...»

Ziya kısa kesmek için:

«Haydi, şerefe Hüsnüçüğüm!» de-di, «sen şimdi yavaştan al voltanı. Rahat bir uyku çek!»

Çenberlitaş milletvekili, kulakları-na kadar geçen şapkasını, çekti çı-kardı:

«Haydi eyvallah!» diye salladı ha-vada. Sonra sendeliye sendeliye üç adım ya attı, ya atmadı... Boylu boyunca kapaklandı kaldırımın üstüne. Mürettip Ziya:

«Arkadaşlar» dedi, «kalkınmanın yüküne, bir sarhoş bu kadar dayana-bıllırdı. Gene iyi, aşkolsun!»

Sonra yerinden fırlayarak:

«Gelin» dedi «Önce şu fakir! ka-ldırılın!..»

Ormanlarımızı korumak için tedbir alınıyor!

Adnan Veli

Binlerce'den Üçü!

FİŞKIRIK Partisinin birinci büyük kongresine katılan delegeler, birer ikiser kendi memleketlerine dönüyorlardı. Arpacılar Kazası da, kongreye üç delege ile katılmıştı. Bunlardan birincisi Cavit Dönder'di. Bazı partifiller ona «Cavit Dönder, paraları gönder» diye takılırlardı. İkincisi Sallabaş Murteza idi. Kongreye gitmeden bir hafta önce imzasını atmayı epli talim etmiş, sonunda beceremeyince bir mühür kazdırıp Ankara'nın yolunu tutmuştu. Üçüncü delege de Mundar Kâzım adında bir sabıkaydı. Onun görevi, daha ziyade kavgalara katılmak, adam dövmek, din iman sövmek, memlekete bu yoldan hizmet etmektir.

Arpacılar kasabasında o akşam, delegelerin dönüşü şerefine, Resul'in lokantasında bir akşam yemeği tertiplenmişti. Yemeğe, partinin ileri gelenleri, ilçe başkanı, Malmüdürrü, Muhtar, bir de Adliye Başkâtibi davetliydi. Saygı olsun diye, Cavit Dönder'i masanın başına oturtmuşlar, iki yanına da, Sallabaş Murteza ile Mundar Kâzım'ı yerleştirmişlerdi. Rakılar açılmış, piyazlar, ciğer-kebabları, yeşil salatalar tabaklara taksim edilmiş, ızgara köfteler, şişler, masanın orta yerine yerleştirilmişti. Malmüdürrü, kadehleri doldururken, delegelere döndü:

— Eeee, anlatın bakalım, dedi. Yiyip içtikleriniz sizin olsun.. Kongrede neler geçtiğini anlatın..

— Cavit Dönder, Sallabaş Murteza'yı döndürttü:

— Anlatsana.. Trende gelirken bana anlatıyordun. Hani kalkıp bir

konuşma yapmıştın... Onu anlat da gülelim biraz...

— Vallaha sen daha eyi ağnatıyon.

— Yok, sen anlat...

— Ağnatıyım emme, eskiklerini sen tamamla...

— Olur, tamamlarım, anlat sen...

— Vallaha Necati ağbey, görsen şaşardım.. Gongırada bi nutuk çektim, hani o nutuktan sonra büyük adam olduğumu eyicene anladım... Siz bazı bana, eşek, meşek, dirdiniz... Tabii şakadan dirdiniz... Meğer ki ben çok bir akıllı adammışım len.. İlk sıftah didim ki, «argadaşlar» didim, «Yedi yüz asırdan beri inim inim inlimekte olan milletimin hürriyet mücedderesinde...»

Malmüdürrü onun sözünü kesti:

— Müceddere mi dedin orada?..

— He ye...

— Yahu Murteza, müceddere diye mercimekli bulgur pilâvına derler.

— Yoo müdürüm, senin bi yağnışın var.. Ağnadı herkes.. Ağnayınca de tüm delegeler alkışladılar..

Malmüdürrü kahkahayı koyverdi:

— Yaşsa be Sallabaş.. Kırdın geçirdin Ankara'yı demek?..

— Sen ne diyon yahu?.. Gongıranın binası sallandı be alkıştan..

— Peki, anlat.. Başka ne dedin?..

— Hürriyet mücedderesinde virdiğimiz şehitler nur içinde yatsın, didim. Onların essah gabri, bizim viçtanımızın birinci mevkisidir. Ey mübarek şehit, didim. Senin gemiklerini sızlatanların karşısında aslanlar gibi dikilerekten, ne silâhtan, ne dabancadan, ne mustadan, ne piçaktan, ne de usturadan gorkmayık didim.

Malmüdürrü takıldı:

— Hepsini saymışın da, falçatayı unutmuşsun...

— Yo, yo, falçatayı da didim. Dilemedim mi Cavit ağbey?..

— Ben falçatayı duymadım.

— Vallaha didim.

— Sonra ne dedin Sallabaş?..

— Sonracığıma didim ki, yakılsak da, yıkılsak da, aptesaneye tıkılsak da, ölsek de gene seninle beraberik...

— Ölünce tabii beraber olacağız..

— Ölmekten yana daha bi acelemiz yok... Yanlıya ben sözün gelişi öyle didim... Toplar, tüfekler, Jetler, tepkilliler hiç bi denesi bizi gorgutamaz didim...

Muhtar söze karıştı:

— Len Sallabaş! Seni bildir, Eşref gilin gaynı, bi bıçağınan önüne gattı da, bağlara gader gaşturduydı, unuttun mu?..

— Gumar işinde gaşturduydı... Şehit işinde gaşturabilir mi?..

Malmüdürrü:

— Sen anlatmana bak, dedi.

— Tam nutkun orasına gelince bi şiir okudum. Cavit bey ezberlettiydi...

— Ne şiiriydi o, oku bakalım.

— Didim ki «Felek her türlü esvabım cüppesini doplasın gelsin.. Dönersem eşoğlu eşeğim millet yolunda bu azametten..»

O zaman baktım, bütün gongıra ağıyor... Hem cıttı ağlama haaa!.. Soğan ağlaması değil...

Muhtar sordu:

— Eşoğlu eşeğim de didin di?..

— Orada essah daha ayıp bi lâf da vardı emme, ben onu hafiften

geçtim... Ondan sonracığıma demokrasiye geldim. Demokrasi deyincek bunu İsmet Paşa bilemez didim. Demokrasiyi biz getirdik, biz yürüttürdük didim. Demokrasi demek, millî irademizi severek ve egemenlik sırf bize ait olup, tabii senatorlar ne demek olurmuş didim...

— Sonra?..

— Sonracığıma, biz bu haksızlıklar karşısında dilenme hakkımızı gulanarak..

Adliye Başkâtibi onun sözünü kesti:

— Her halde direnme hakkı demek istiyorsunuz, değil mi efendim?

— Onu gongıradağıklar ağnadılar. Ağnadılar da, onun üzerine algışladılar.

— Canım efendim, kongrede Fatih Sultan Mehmed'e söğsen, onu da alkışlarlar. Kongre bu, başka şeye benzer mi?..

— Ondan sonracığıma Başkâtibim, didim ki, toprak roforu icat oldu, toprağın bereketi galmadı, didim. Albayrağa sarılı mübarek şehit, nirdesin, didim. Biz hepimiz yakında senin yanına geleceğiz, didim.

Mundar Kâzım atıldı:

— Hepimizi ne gatiyon lan?.. Sen sıftah gıt bakalım.. Benim burada melmekete hizmetim olcek.. Partide adam dövmiye kaç kişi galdık şurda?..

Cavit Dönder söze karıştı:

— O noktaya ben de dokundum konuşmamda... Kimmeden korkmayız dedim. Tanklara ve mitralyözlere karşı 22 şubatta olduğu gibi, bugün de göğsümü gererim dedim. O gece de öyle oluştı arkadaşlar. 22 şubat akşamı, bir hareketin başladığını duyar duymaz hemen sokağa fırlamıştım. «Kırmış ulan, dedim, ihtilâl yapmaya yeltenen? Erkekse çıkın ortaya!..» Bir de baktım, kaçan kaçana... Tanklar bile deliklerine giriyorlar...

Sallabaş onun sözünü yarıda kesti:

— Cavit ağbey.. Gusura galma... Tirende başga türlü ağnatıydın bana.. Hani seni Cebeci Hamamında, kadınların havletinden çıkarmışlardı?..

— Yıkanmıya gitmiştim..

— Sen didin ki, hamam yanıyordu, pantul deniştirilmiye gayın validemine evine gittim didin...

— Kavun dokunmuştu da, onun için gitmiştim.

— 22 Şubatta gavun ne arar ki?..

— Ulan it, kavun olmamış da, yurmurta olmuş ne çıkar?

— Yok ağbey, gızına.. Yani burada, melmekete hizmet için gonusuyoruz da, ondan didim.. İster yurmurta olsun, ister et yimeği olsun. Barsak bu.. Başga şeye benzer mi? Nâzik yer...

Adliye Başkâtibi, işi yatıştırmak için Mundar Kâzım'a döndü:

— Bir de siz anlatın bakalım, dedi. Daha başka neler oldu kongrede?..

Mundar Kâzım silkeleni:

— Beyim ben bu parti işlerinden

Vatandaş — Para tren, biz istasyon!

Damat — Kuzum sevgilim pencereden şu şoföre bağırır! Korna çalıp durmasın!

o kadar çok ağnamam. Bana Cavit ağbey ilkten söyledi. Angara'ya gongiraya gitcez. Orada Millî iradeyi çağa temsil idersin? didi.. Ben de ona didim ki, Yol masarılı, yiyip içmesi sana ait, 200 liraya temsil iderim didim...

Cavit Dönder söze karıştı:

— Bak, 200 ü hemen isterim diye kafama binme haaaa!..

— Senin vicdanına galımış. Çingene bilem adam asıyor da parasını almya bi hafta atliyenin gapısında dolaniyor..

— Senin paran sağlam.. Sen kongreyi anlat şimdi arkadaşlara..

— Neresini ağnatıyım?.. Hani o gâvur imamin tıpkısı bi herif geldi idi

az şu yana... Onu ağnatıyım mı?..

— Anlat, anlat..

— Herif ilkten geldi.. İmzala şu kâhatı deyi bizim Sallabaş'a Jakıldı. Sallabaş'ın okuması noksan.. Kâhatı bana virdi. Baktım, üzerinde çok bi lâflar var da, ara yerinde bir de plân deyi yazılı.. Ben pilânı görüncek temelli bitlendim. Herifin imliğine sarıldım. «Ne pilân dıyon, itoğlu it» didim. «Senin bacın da pilan mı bilirdi?» didim. «Bu gongırada eşek sürüsü gader herif var, hiç biri pilân lâfı itti mi?» didim.

Bu lâfın üzerine herif dıklendi.. Eh gaaari, dayanabilin mi?.. Çaldım yumruğu gomillse.. Valaha öldüre-

yazdım herifi... Tam o sıra Halk Partisine yuh çektiler de, azcık yavaşladım. Ne idelim?.. Biz parayı alırız, millî vazifemizi yaparız... Üst yanına boş vir...

Cavit Dönder, tezgâha seslendi:

— Resul Ulan, dedi. Şişelerin boşaldığını görmüyor musun?.. Getir bakalım bir büyük daha.. İki porsiyon da börek yap.. Bir tane de komple karışık ızgara getir.. Nasıl olsa parası millî iradeden çıkacak..

Sonra yanındaki Sallabaş'ın kulağına doğru eğildi:

— Bana bak, şu millî irade olmasa, namussuzum hepimiz açlıktan ölüdür demektir..

Adnan VELİ

Evlilere çocuk olmaması için tavsiyelerde bulunulacak. (Gazeteler)

— Sakın genç bir komşu yanında ev tutmayın!

YAZISIZ

Ankara Mektubu

AP'nin kongresi!

AP'nin Kongresinden dönenlere «ne gördünüz» diyenler vardı. Hepsi aynı cevabı veriyordu:

— «Kıyamet gördük». Ve şakaklarını oğuşturuyorlardı, hem kongre salonunda havasız kalmış olduklarından, hem gördüklerinden!

Yeni mahallede bir Alemdar sineması vardır. Dıştan bir uçak hangarını andırır. İşte o hangarda toplanmışlardır AP. delegeleri... Ben İsmet Paşa'nın yerinde olsam, müteyakkız olurum, müteyakkız olmak âdeti midir bilmem... Ne dersiniz, âdeti midir?.. Hava... kendi muhalefetine en kesif zamanlarının havasıydı. Üstelik bu hava da daha coşkun esiyordu, çünkü «büyük peder» kuşağından pek az delege vardı ortada...

Sinemamanın balkonu çökmek tehlikesindeydi, AP. kongresine göre hesaplanmamıştı bina yapılırken... İdareciler, oraya buraya koşuyorlardı, ona buna yalvarıyordu çökmesin diye... ve çökmedi balkon... başka çöküntüler hazırlandı. Gene tekrar ediyorum: İsmet Paşa olsam, müteyakkız olurum. Müteyakkız olmak âdeti midir Paşanın?.. Bilen varsa söylesin!

Ben rüyamda Gümüşpala'ya böyle tezahürat yapılacağını göremedim. Rüyamda görmediğimi, hakikatte gördüm. Bir gramofon bulsam çalardım, kongre sahnesinde: Rüya değil, buuu, aynıyle vâkııı!

Ben rüyalarımnda Gökhan Evliya-oğlu'nun buncasına taşkınlık doğurabileceğini havsalama sığdıramazdım. Hakikatte, mecbur oldum sığdırmam.

Hâmit Batu'nun Kokteyli

Gençtir Hâmit Batu... Galiba Dış İşlerinde dördüncü dairesinin Umumî Müdürüdür, kültür işleriyle ilgili...

Kısr bir sahanın başındadır, o kısr sahada yeni bir rüzgâr estirmeğe gönüllü... O gönül karılsın, Yunan tiyatrosu şerefine verdiği kokteyl hakkında bir çift sözüm var:

Yunan artistleri şaşakaldılar... Ne-ye mi?.. Kokteylde Devlet Tiyatrosundan bir tek sanatkar bulunmayı-

Abdurrahman Çelebi!

Bizde bir ata sözü vardır: «Koyunun olmadığı yerde, keçiye Abdurrahman çelebi denir...»

Devlet radyosunda kısa dalga da yabancı dilde neşriyat... Gar gar yarım saat plâk çalınıyor. Sonunda şpiker ilân ediyor: Almanca yayını-mız bitti. Gar gar gar gene yarım: saat plâk çalınıyor: İngilizce neşriyatımız bitti... Gene gar gar plâk çalınıyor: Bilmem hangi lisan-da neşriyatımız bitti...

ga... İsmet Paşa'nın yerinde olsay-dım... Boş lâf, kimse kimsenin yerinde olamıyoor, olamıyor!.. Kıya-mete kadar!

Gökhan konusunda bilgi edindim. Bilgim şu «Umursanmıyacak adam değil. Adam'ın hatipliği makinalı tüfek gibi... Halkı galeyana getirmesini biliyor... Biraz biraz (ikisi de alınmasın, çünkü kimse kimseye benzemesini sevmiyor benim gördüğüm) Bölükbaşı'nın gençliğini hatırlatıyor, cüssece değil, cüssece aksı, lâfazanlıkta... daha fazla inançlı, daha fazla alevli, daha az esprili bir Bölükbaşı...»

A.P. nin kuruluşunu «kişiye» mal-etmedi Gökhan, millete maletti... E öyleydi o zaman. Sonradan... A-maaan, herşeyin sonrası kötü!

Dinleyiciler cezbe halindeydiler. Tezahüratın yeni şekillerini müşahe-de etmek fırsatını da buldum: Kimi öz be öz kafasını habire yumrukluyordu... kimi de öz be öz kafasını aşka gelip, olanca hızıyla divarlara çarpıyordu...

İsmet Paşa'nın yerinde olsam, bu yumruklara, bu divarları çöktürür-cesine gümlenen kafalara dikkat e-derim. Bilmiyoruz ki, müteyakkız olmak âdeti midir Paşanın?..

İkinci günü Kongreden çıkanlara: «Ne gördünüz» diye sorulduğunda gene aynı cevabı veriyorlardı:

—« Kıyamet gördük!..»

«Kıyamet» artık devamlılaştı... Yaşasın kıyamet ni diyelim?.. Ne di-yelim?..

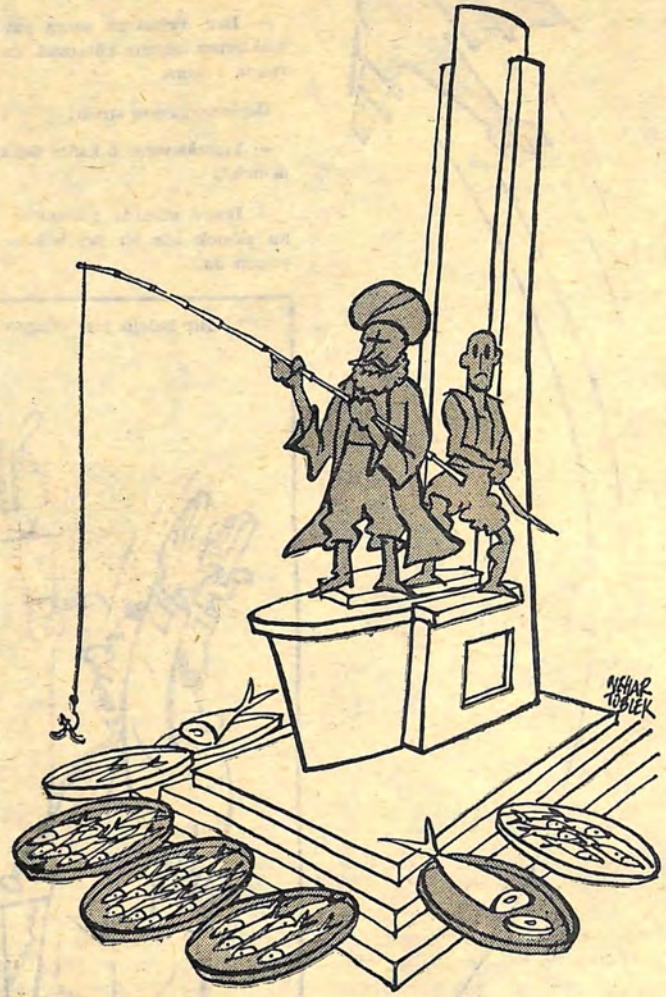
sına!.. Millî Eğitim Bakanlığından «yüksek zevat» vardı. Dış İşlerin-den de «yüksek zevat» vardı... Bir deeee... seneler senesi, her «yeme içme» de hazır «yüksek zevat» vardı. Bu kadar yüksek zevat arasında Devlet Tiyatrosu sanatkarlarına yer kalmamıştı!

Hâmit Batu beycim ben şaşma-dım, Yunan Tiyatrosu mensupları şaşular hafiften. Onu haber vermek isterim!

Koyunun olmadığı yerde keçiye Abdurrahman çelebi denirmiş amma ve lâkin keçinin de, Abdurrahman Çelebinin de böylesini şu Türkiye denen garıplıklar, acalıplıklar ülke-sinde de kimse görmemiştir. Mü-balâga ettiğimi sanacaksınız. (vallâ-hi üzüldürüm sanırsanız, bu günlerde pek hassasım!), onun için bir zah-met edip bir dinleyin şu kısa dalga-ya...

Nimet ARZIK

Barbaros heykeli etrafı balık pazarı olacak. (Gazeteler)

YAZISIZ

Politikacı balık tutuyor!

Parmaklarını da..

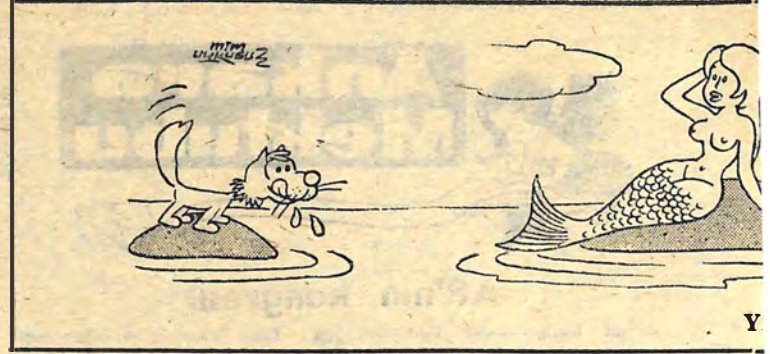
Müşteri, her zaman yemek yediği lokantanın garsonuna:

— Her yemekten sonra parmaklarını ağzıma götürmek zorunda kaldım.

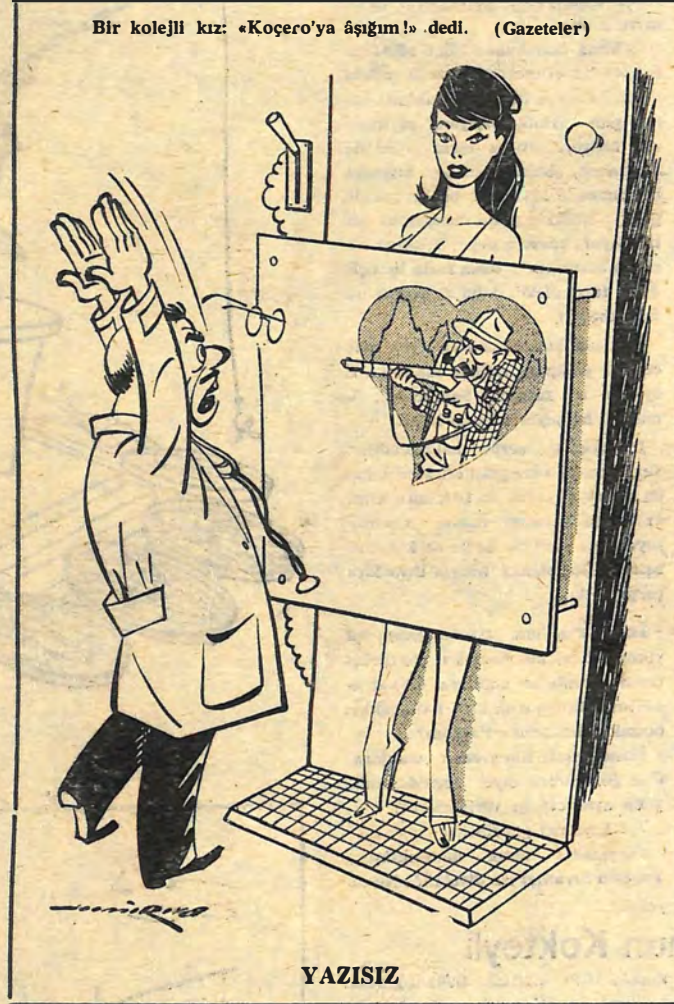
Deyince, garson sırttı:

— Yemeklerimiz o kadar nefis demek?..

— Hayır, masada parmaklarını silmek için bir şey bulamıyorum da....

Bir kolejli kız: «Koçero'ya âşığım!» dedi. (Gazeteler)

YAZISIZ

Miniko:

KADIN

Karınla beraber otelin salonunda oturuyorduk. O, bütün dikkatini elindeki gazetenin sütunlarında toplamış, bilmeceyi halletmiye çalışıyordu. Bu esnada genç ve güzelce bir kadın, hızla yanımızdan geçti. Gözlerimi, geçen kadının şık ve çekici endamına dikerek hafifçe yutkundum.

Karım, başını gazeteden kaldırmadan:

— Yutkunmaya değer mi? dedi.

— Belki değer!.. dedim. Ama kimin için yutkunduğumu biliyor musun?

— Biraz evvel geçen tafta elbiseli, beyaz perlon eldivenli kadının için yutkunmadın mı?

— Evet!.. diye kekeleydim. Tafta elbiseli miydi o?..

— Görmedin mi?.. Elbisesiyle aynı renkli pabuçlarının fiyongu!.. Fakat saçlarının boyasını beğenmedim!..

— Saçları boyalı mıydı, hiç de farkında değilim?..

— Hadi gözlerin takılmadı saçlarına.. peki burnun hiç kokmuyor mu senin kuzum?.. Oksijen kokusunu duymadın mı?.. Ya o makyaj!.. Ne rezaletti o!... Dudak öyle mi boyanır

Uyur gezer!

Ruh doktoru, harp zenginine sordu:

— Şunu öğrenmek istiyorum, hiç uyurken yürüdüğünüz var mıdır?..

Harp zengini kızdı:

— Ne diye yürüyeyim doktor, benim dört tane otomobilim var!..

Yarışma!

İki sevgili arasında:

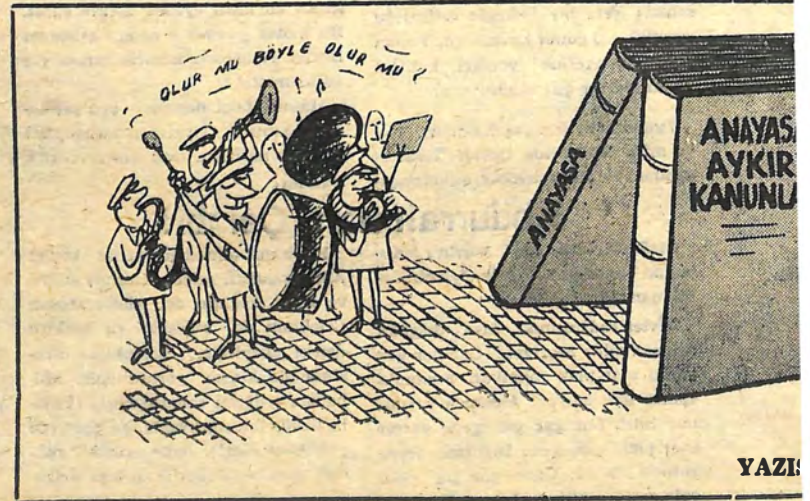
— Ne güzel öpüyorsun!

— Yemin ederim ki sen bu işte birincisin!

— O halde, var mısın karşıtıklı yarışmaya?..

YAZISIZ

YAZI

İşgüzar garson!

Otelin garsonu, odanın kapısını çalıp, uyuyan müşteriyi uyanırdı:

— Trene yetişmek için uyanırılmasını isteyen bey siz misiniz?

Müşteriler merakla doğruldu:

— Evet...

— O halde istediğiniz kadar uyuyabilirsiniz, treni kaçırdınız..

Belediye cumba vergisi alacak. (Gazeteler)

YAZISIZ

Doğumun kontrolden

Genç kadın doktora dert yandı:

— Düşünün doktorcuğum; tam beş tane çocuğum var ve henüz yirmi üç yaşındayım. Ya bu böyle devam ederse...

Doktor genç anneyi çok iyi anlamıştı:

— Korkmayın, dedi. Bana gelmekle çok isabet ettiniz. Zira ben kendi icadım olan ufak bir âfetle bu büyük meseleyi kökünden hallettim. Şimdi size nasıl kullanacağınızı göstereceğim. Bu bir sırdır!

Zili çalıp hemşireyi çağırdı ve:

— Naciye, dedi. İçerde salondaki masanın üzerinde duran ufak kutuyu bana getirir misin?

Hemşire derhal cevap verdi:

— Maalesef doktor bey! Hanımefendi az önce dışarıya çıkarken kutuyu da beraber götürdü.

YAZISIZ

GÖZÜ

füze devrinde?.. Hukuk fakültesinde kanun maddelerini ezberliyeceğine dudak boyamasını öğrenseydi biraz!..

— Hukukla ne ilgisi var geçen kadının?..

— Sen de iyice bunamışsın; yakasındaki koskoca rozeti de mi görmedin?..

— Rozeti mi?

— Tabii!.. Göğsüne ilâştırdığı beyaz gül tomurcuklarının yanına takmıştı rozeti!..

— Demek göğsünde çiçek de vardı?

— Çiçek dedimse hakikisi değil, yapma çiçek!.. Onun da mı farkında olmadın yoksa?

— İşim yok da kadının göğsüne mi bakacağım?

— Neresine bakarsın peki?.. Korkarım kalçalarının yumruğunu da görmemişsindir!..

— Tuhaf şey!.. diye mırıldandım kendi kendime. Ben de güzel bir kadın sanmıştım onu!..

Kanım başını gazeteden kaldırmadan cevap verdi:

— Belki güzel bir yeri de vardır. Ben, gazetede ki bilmedenin halliyle uğraştığım için pek dikkatlice bakamadım!..

Çetin ÇALIKUŞU

Kaymak Palas TOPLANTISI

BEN, basın mesleğinin eşigindeyim; birinci sınıf göbek sanatkarı Sarhoş Süheylâ da kendi mesleğinin eşiginde.

— Caniko!.. dedi. Ne olacak benim halim?.. Bu işi bir türlü kıvıramadık!

— Senden daha iyi kıvıranlardan öğreniver!.. Ustası Şam'dan gelecek değil ya!..

— Anladık hayatım, anladık ama, biraz da porupuşanda lâzım! Şu löküs gazinolara bir türlü kapağı atamadım!.. Bilâkis sen gazetecisin. İstedğini şişirir, istediğini düşürürsün!.. Öyle değil mi şekerim, bugün de pek tatlısın hani!..

— Şişirmeyi bilmem ama istediğimi düşüremem!.. O iş, biraz yaş!..

— İyi ya tontonum, beni bir şişiriver!.. Şöyle allayıp pullayıp bir rapurta; yapsan kim ne der sana? Bugüne bugün biz de insanız, altın'an kalkmasını biliriz!..

Sarhoş Süheylâ'nın güzel çekilmiş bir baş resmini Hint film yıldızlarından güzel endamlı bir kadının omuzlarına monte ettim. Magazin sayfası sekreteri ile gazetesinin ressamı da fotomontaj işinde bana yardım ettiler.

Ertesi gün gazetesinin birinci sayfasında üç sütun üzerine konulmuş bir fotoğraf ve şu havadis çıktı:

HİNTLİ MİLYONERİN İZDİVAÇ TEKLİFİNİ REDDEDEN TÜRK DÂNSÖZÜ

«Birkaç yıldanberi Ortaşark memleketlerinin gece kulüplerinde oriyantal danslar yapmakta olan genç ve değerli rakkaselerimizden Süheylâ Leman, Hintli bir milyonerin izdivaç teklifini reddetmiştir.

Pencap'da birçok sarayları ve köşkleri bulunan meşhur elmas kralı Rojî-Raja, birkaç ay evvel Beyrut'daki Kit-Kat kabaresinde tanıştığı Türk dansözüne evlenme teklif etmiş ve kendisini beraberinde Hindistan'a götürmek istemiştir.

Memleket sevgisini ve sanatını her şeyin üstünde tutan Süheylâ Le-

man, bu parlak teklifi kabul etmemiş, Hintli milyonerin elinden kurtulmak için uçakla İstanbul'a dönmüştür.

Ünlü dansözümüz, önümüzdeki çarşamba günü saat 14 de Kaymak Palas salonlarında önemli bir basın toplantısı yapacaktır.»

Haber yalnız bizim gazetede çıktığı için diğer gazetelerin hepsi âceta atlamışlardı. Önce akşam gazeteleri, ertesi gün diğer günlükler bu atlamayı telâfi etmek için Süheylâ Leman hakkında sütun sütun yazılar yazmaya, benim el altından bir şişe rakıya dağıttığım resimlerle yayınlamaya başladılar. Hattâ bazı açığöz kalemler Süheylâ Leman'ın Beyrut gazinolarındaki süksesine bizzat şahit olduklarını alandıra ballandıra anlatmaya koyuldular. Oysa ki Süheylâ Leman, Lübnan'da, Beyrut'u da kartpostallara bile görmemişti!..

Basın toplantısının yapılacağı çarşamba günü erkenden telefonlaştık. Ona gerekli talimatı verdikten sonra birkaç magazin mecmuasını aradım, öğleden sonraki basın toplantısından haberi olmayan arkadaşları haberdar ettim.

Saat 14 e doğru Kaymak Palas Otelinin salonu tıklım tıklım dolmuştu. Foto muhabirlerinin flaşları tatlı ışıklarla Sarhoş Süheylâ'nın vücudunu yalarken not tutmak üzere hazırlanan gazeteciler dilleriyle dudaklarını yalıyorlardı.

Saat tam ikide bir muhabir ilk sualini sordu:

— Hintli milyonerle nerede tanıştınız?

— Ha... Evet... Roci-Raca ile geçen sezonda Zilton Otelinin Baldivan salonunda karşılaştık ilk defa... Sonra Bayrut şehrinde bir gazinoda ahbab olduk geçenlerde. Çok sıkı oğlan!..

Bir başka gazeteci atıldı:

— Bazı kelimeleri yanlış telâffuz etmenizin sebebini sorabilir miyim?

— Tabii!.. Her şeyi sorabilirsiniz!..

Sey... Uzun zaman yurt dışında kal-

dım... Arapçanın dilim üzerindeki izi olsa gerek!..

Meraklı bir muhabir başka bir sual sordu:

— Hintli milyonerin izdivaç teklifini kabul etmeyişinizin sebeplerini açıklar mısınız?..

— Elbette şekerim!.. Her şeyi açıklayacağım. Bizim zanaatımız a-
çıklamak... Bizde kapalı iş yok canımom!.. Bilâkis bugünkü toplantımız açık oturum değil mi?.. Her istediğinizi açıklamak vazifem!..

Şey... Ne diyordum... Ha, evet, niçin izdivaç teklifini kabullenmedim değil mi?.. Tabii kabul etmem... Bu bir millî meseledir hayatım!.. Sizin gibi kıyak vatandaşlarım varkene ne isim var Hindistan'da benim, değil mi canımın içi?..

Sualler yağmur gibi yağmaya başlamıştı:

— En çok neden hoşlanırsınız?

— Yerli filimlerden tabii!..

— En çok kızdığınız şey?

— Göbekli fakat cimri erkeklerle çok kızarım!..

— Hayvanlardan sevdiğiniz?

— Yağlı olmak şartıyla kazlara bayılırım!..

— Aşkî tarif eder misiniz?..

— Aşk... Aşk ha?... Burada mı tarif edeceğim?.. Bu kadar adamın içinde?.. Hem de hepinize birden!.. Hem de aynı zamanda!.. Olur mu bu çocuklar... Hem o kadar yorgunum ki!.. Kismet olursa sizlere teker teker tarif ederim bir gece!..

Genç ve toy bir muhabir atıldı:

— «Her aşk bir ıstırap doğurur» derler, siz ne fikirdesiniz?

— Çok saçma bir söz, hangi budala söylemiş onu?.. Her aşk çok zaman bir piç doğurur... Ama piçler de yakışıklı olur derler!..

Sarhoş Süheylâ gözlerini muha-

birlerin üzerinde dolaştırdı. İçlerinde en sevimli, en ilgi çekici olan bir gence dikti:

— Değil mi, yakışıklı çocuk?

Kaymak Palas'ın salonlarını kahkahalar doldururken yakışıklı muhabir kıpkırmızı olmuştu.

Gazeteciler sorularına devam ettiler:

— Koalisyon hakkmda neler düşünüyorsunuz?

— Malta 'erîği gibi çabuk bozu-
lur ama tatlı şeydir kovalasyon! Ben, gazinolardaki seansım bittikten sonra çok zaman kovalasyon yaparım!.. Yalnız ortaklar iyi seçilmezse kovalasyonun losyonu gider

— İdealiniz olan tip?

— İşpermeçet mumuna benzeyen erkekleri tercih ederim!.. Yandıkça erimesini, eridikçe yanmasını bilirler de ondan!..

— Hayatınızın en heyecanlı bir anını söyley misiniz?

— Söylerim... Ben söylerim ama siz yazamazsınız!.. Bazı şeyleri yapmak yasak değildir, fakat yazmak yasaktır!.. Hayatımın en heyecanlı anı da işte böyle yazılması yasak olan bir andır!.. Oldu mu şekerim?

— Hangi partiyi tutarsınız?

— Ben mi?.. Şey... Oyunda kaybettigimi yatak odasında kazanmak

şartıyla poker partilerini tercih ederim!..

— Hangi kulübü seversiniz?

— Açık kalelere gol atmasını bilen her kulübü severim!..

Sorular uzadıkça foto muhabirlerinin sabrı kısılmıyordu. İçlerinden aceleci olduğu pantolonun çizgilerinden belli olan birisi atıldı:

— Yahı, yeter artık... dedi. Kalemlerin ve dudakların işi bitti! Bırakın da biraz da filoşlarla flaşlar konuşsun!.. Hamfendi!.. Sanatınızın en enteresan numarasını objektifimize takdim eder misiniz?..

— Elbette şekerim!.. Her günün sonu soyunma ile biter bu dünyada! Şimdi bir izdiriptiz yapılm de görün!..

Sarhoş Süheylâ, kokulu bir Anamur muzunun kabuğunu soyar gibi üzerindeki ince ve saydam elbiseleri yavaş yavaş atmaya başladı.

O açıldıkça basın mensuplarının gözlebekleri de faltaşı gibi açılıyordu.

Sağdan-soldan, önden-arkadan alttan-üstten, pusulanın gösterdiği ve göstermediği ne kadar yön varsa hepsinden ayrı ayrı, poz poz resimler alındı.

Ertesi gün bütün İstanbul gazeteleri Kaymak Palas'daki basın toplantısını en ilgi çekici sütunlarında yayınlamaya başlamışlardı.

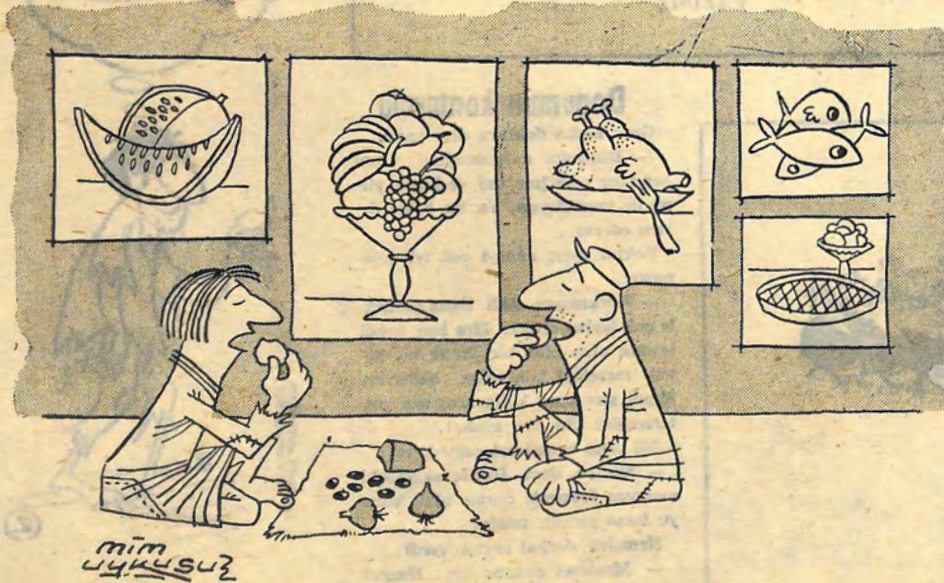
Şişre şişre göklere çıkardıkları ünlü dansözümüzün ancak bir mez-baha beğçisini, ya da kasap çırağını duyulandırarak kadar cazib olan vücudunun üç noktasını üç parça incir yaprağı ile kapatmışlardı.

Bu resimler... Bu incir yapraklı elektronik resimler olmasa Sarhoş Süheylâ — onbinlerce liralık rek-lâmla — kendini bu kadar günün sanatçısı yapabilir miydi?.. Bu resimler olmasa gazetesinin sahibi hanımına astragan kürk, yazışleri müdürü kızına zincirli bilezik alabilir miydi?.. Bu resimler olmasa muhabirinden mürettibine, müvezzinden fotoğrafçısına kadar bütün gazete personeli ne ile geçinirdi?..

Okuyucunun bu resimler sayesinde verdiği 25 kuruş, sayısız insana ckmek parası olacaktı.

Şimdi... Bütün avuçların morarırıcısına alkışladığı, gazino ve yerli film patronlarının kontrat yapmak için ellerinde çek defterleriyle arkasından koştuğu Süheylâ Leman, işte böyle meşhur oldu!..

Şemsi BELLİ

MİLLETLER GüLüyor

Bir komedi

En sıkıntılı günlerinde bile spiritüel ruhunu kaybetmeyen büyük edip Bernad Shaw'un hiç rağbet görüneyen bir komedisinin oynandığı sıralarda idî. Kendisini ziyaret eden bir arkadaşı:

— Bana bir davetiye hediye et de, gidip yeni komedini göreyim...

Teklifinde bulundu. Shaw, davetiye verirken:

— Yalnız dostum, oraya giderken yanına silâhımı almayı unutma.

— Silâh mı?

— Evet, ihtiyat olarak yanında bulunsun. Gideceğin yer bir sahradan farksız!..

Bahriyeli mi, süvari mi?

Fransa'da, bir millî bayramda, genç kız bir deniz subayı ile dans etmişti.

Danstan sonra annesinin yanına giderek:

— Anneciğim, dedi. Şu genç deniz subayı çok iyi dans ediyor, hem de çok sempatik...

Annesi sözünü kesti:

— Fakat kızım, anlamadığım bir şey var, neden onun ayakları öyle vampiri duruyor. Tıpkı süvariler gibi...

Genç kız:

— Ben de bunu merak ettim, kendisine sordum. Bir seferinde gemileri batmış, on gün denizde bir fıçının üstünde kalmış da ondan...

Kırtasiyecilik!

Sinyor Moggi'yi karakola çağırılmışlardı. Komiser:

— Bir ay evvel bize elle yazılmış bir dilekçe vermişsiniz, onu inceledik ikinci sayfasında bir yerde, bir virgül eksik, onun için sizi buraya çağırdık...

S. Moggi başını hayretle salladı:

— O virgüli siz de ilâve edebilirsiniz.

Komiser, kaşlarını çatı:

— Hayır, yapamayız, aynı el yazısı olacak!

İlgi

Konferanstan sonra profesör dinleyicilere sordu:

— İçinizde bir şey öğrenmek isteyen var mı?

Arkadan bir ses duyuldu:

— Evet... Saatiniz kaç?..

Uğurlu çiçek!

Dul kadın, çiçekçi dükkanına girer:

— Kocamın mezarı üstüne koymak için bir demet çiçek istiyorum.

Tezgâhtar:

— Krizantem mi verelim madam?..

Dul kadın itiraz eder:

— Hayır, hayır, krizantem için uğursuz diyorlar, bana şöyle uğurlu, ferahlı bir çiçek verin!

— Bunu da sar!

Geveze Yolcu !

Valizimi koltuğa yerleştirmiş tam koltuğa oturmak üzereydim. Karşımdaki yolcu hemen beni sorguya çekti:

— Mister, yolculuk ne tarafa?..

Yol boyunca gevezelik yapmaktan zevk duyan tren yolcularından biri olduğu belliydi.

Onun gibi adamlardan hoşlanmadığımı kendisine anlatmak ve onu kibarca haşlamak için gözümü yummadım ama, ağzımı açtım:

— Londra'ya, takma gözler imal eden bir şirketin tevzi bürosuna gidiyorum, oradan çalıştığım ticarethane için büyük bir parti alacağım. Bu şirket, ayrıca taş bebekler de yapıyor. Ben İngiltere ile İskoçya sınırında bulunan Kallay'da yaşıyorum. Bu şehir, haritada İngiltere'ye tâbi olduğunu gösteriyor ama, Ulaştırma Bakanlığınca göre İskoçya'ya tabi imiş.

Ve biraz durakladıktan sonra sözlerime devam ettim:

Bizim şehirde üçüncü derecede bir futbol takımımız var. Evimiz, bu takımın antrenman sahasına çok yakın ama, çok şükür şimdiye kadar yalnız bir pencere camımız kırıldı. Bu sezonun sonunda kulüp idaresi kibrit fiyatlarının yükselmesi üzerine oyunculara birer çakmak hediye etmiştir.

Ve biraz nefes aldıktan sonra tekrar söze başladım:

— Londra'da bir boya fabrikasında çalışan bir arkadaşımın evine misafir olacağım, arkadaşımın çok zeki ve kibar iki oğlu vardır... Ben de evliyim, biricik kızım örnek bir gençle nişanlıdır. İki saat sonra uğrıyacağımız Stafford şehrinde doğdum. Babam tacirdi, dedemin Londra civarında bir ipek fabrikası vardı. Ben arasıra kendimi kaybetmeyecek derecede içki içtim. Tütün fiyatlarının ateş pahasına satılmasına rağmen, sigarayı bırakmadım.

Ve, kısa bir duraklamadan sonra devam ettim:

— Maalesef televizyonum yoktur.. Radyonun emekliye ayrılacak çağa gelmiştir. Tatilimi (Mor Kamp) da geçirmeye âdet edinmişimdir. Londra'da yalnız iki gün kalacağım...

O kadar süratle konuşuyordum ki, ter içinde kalmıştım. Terimi silmek için mendilimi çıkardım, karşımdaki o münasebetsiz yolcu yüzüme aval aval bakıyordu. Nihayet dayanmayaarak, içini boşaltmış bir adam tavrıyla:

— Söylemeyi unuttunuz, büyük babanızın dedesi ne iş yapıyordu? Diye sormasın mı?

Sinirlendim. Böyle geveze bir herifle, yolculuk edemedim tabii, bereket versin ki o sırada bir istasyona gelmiştik, yoksa bu geveze heriften kurtulmak için, kendimi kompartımanın penceresinden aşağı atacaktım...

— Bunları hemen şimdi tamir etmenizi istiyorum!

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 51 —

Kime baş vurayım, beyi nasıl çağırıyım, diye düşünüp dururken, Ülfet bey gözüne ilişmiş; orta kat balkonunda gazete okuyormuş.

İşaret etmiş; Ülfet bey koşa koşa gelmiş. (Sefa geldin duducuğum, Pembeden hayır haber?..) diye ağzının içine bakarken, işi duyar duymaz: (Aman fena oluyorum; galiba felç geliyor; kim var orada, yetişin!) diye çırpınmağa başlayınca, Agavni haydi gene arabaya, dörtlüye uzaklara...

Şimdi de Şahap beyin köşkünün önünde durmuşlar.

Şahap bey, erken vapuru ile İstanbul'a indiğinden evde yokmuş. Nihayet Süheyl beyin köşküne gelmiş, beyi sormuş.

Uşakların biri; (Bu akşam teşrif etmedi, pederlerinin konaklarında kaldılar!) dediği esnada, bir harem-ağası; (Burada amma, meşguldür, kuş kafesi yapıyor) derken, yaşlı bir rum hizmetçi Agavniyi görünce, hemen yanına çağırılmış.

— Galiba yeşil pancurlu köşkten geliyorsun, bekle, damat beye haber vereyim! diyerek içeri koşmuş.

Süheyl bey, dakika geçmeden gelecek: (Vay sen misin dudu hanım?) diye Agavniyi hava tulumbasının yanındaki sarmaşıkların altına götürmüştü.

İş anlar anlamaz, o da ortadan, gitti gider, dahi gider... Tam o saniye, Şani paşaların kapıcısı kıyafetinde, ayağı poturlu, beli tabancalı bir hırvat, dev gibi saldırmaz mı?

Agavniyi kavrayınca, bohça gibi sokak kapısından dışarı fırlatmış.

Zavallı Agavni, oğuna oğuna, gene arabanın içine; gene deh! var-da!.. caddede boyunca...

Tenbihimiz mucibince, en sonra Topaça müracaat edeceği için, arabayı, gerisingeri, tekrar Erenköyüne çevirtmiş.

Artık aklını başına toplamış... Ne Zaptiye kapısı, ne Hacı bey, ne memur lâfı ağza alacak... Bunları, yalnız eniştenin kulağına fışlıyacak.

Molla bey, enişte ile selâmlıkta tavla oynuyorlarmış.

— Molla beyim, hanımcığım, çabuk çabuk zatınızı bekliyor! demesile Topacın faytonu emretmesi ve gelinmesi bir olmuş.

Parasını vererek muhacir arabacıyı derhal savmış. Üçü birlikte faytona binip, kelle götürür gibi, Kuşdili yolunu tutmuşlar.

18 Haziran, Çarşamba

Dündenberi hâlâ kendimize gelemedik. Ev halkı hastayız. Ne dün akşam ağzımıza bir lokma koyabildik, ne bugün, ne de bu akşam.

Enişte de evden çıkamıyor, Molla beyi araya karıştırdığımız için, mütemadiyen homurdanıp duruyor:

— Yalan söylemenin de bir şekli olur. (Düruğu maslahatımız) kabilinden olanı hükema ve felâsefe bile takdir eyler; gelgelelim sizin yaptığınız zirzopluk... Hiç cürüm ve günahtı olmiyan lazrete, ne sebebe binaen çengel taktınız?.. Keyfiyetin, dallanıp budaklanıp, bana da dokunması ihtimalini düşünmediniz mi?.. Ya beni de sigaya çekerseniz... Tantunları boylatılarsa?.. Bakındı şu yaptığınız cinnete... Yağlı kuyruğu yakalamışken, bile bile fırlatıyorsunuz...

Enişte homurdanırken, Kanarya, bilâfasiâ beni bir kenara çekip:

— Adam haklı, diyor. Topacı kapıdan çevirmenin hiç lüzumu yoktu. Galiba, eniştenin dediği gibi dönüp dolaşıp onda karar kı!acağız. Bari, lâtife ettik diyelim de hem

eniştenin çenesi dursun, hem de bizim işimiz yoluna girsin.

Felâkete bakın!.. Yarın perşembe değil mi, Hacı bey yine sôktin edecek

Bu antikada da yakayı nasıl kuracağız bilmem? Topacın hiç değışle parası var. Bu herifse, hem züğürt, hem tulumacı, hem de tehlikeli...

Ebuzarîf beye ne buyurursunuz? Yeryüzünden kayıp.

Evinde tek ışık yanmıyor; ne penceresinde, ne bahçesinde gölgesi görünmüyor; uşağı, arabacı bile kayıplara karışmış.

★

Gece, yatak odamda, Kanarya ile karşı karşıya idik. Ben şezlonga yaslanmıştım, o, mindere uzanmıştı.

Bakmadım amma, saat dört, dört buçuk, belki de beş. Karşıkı evlerin lâmbaları çoktan sönmüş.

Gök bulutlu... Çayırda tek kişi, derede tek sandal yok. Ağır, ezici bir hava; yağmur sıkıntısı çökmekte... Zaten bitap bir haldeyim; havanın kasveti beni büsbütün berbat ediyordu.

Ayşe hanımın gözleri kapalı, uykuda. Çünkü dalmamış olsa, muhakkak ya parmağının arasında cigarası tütecek, yahut lâkırdı söyleyecek.

Şezlongun başucu, yan pencerenin önündedir. Açık pancurdan dereyi, Reşit paşanın köşkünü, Fener kulesinin parlak fenerini görüyordum; düşünüyordum.

Bulutlar gittikçe kararıyor, hava gittikçe ağırlaşıyor, göğsüme bir çeki taşı gibi basıyordu.

Sağa tesadüf eden taraf, yani Molla burnu, Bakla tarlası, Yoğurtçu çayırı, zifiri bir zülm içinde... Hani, kapkara semali, simsiyah sahilli tablolar olur, tıpkı onlardan farksız... Dere, belli belirsiz.

Yabancı bir kimse, oturduğum pencereden baksa, burada bir dere bulunduguna katiyen inanamaz; Bağdat caddesi gibi tozlu, bozuk bir yol zanneder.

O kadar uykum yoktu ki sanki kırk sekiz saat uyumuşum ve henüz gözümü açmışım.

Uzaklardan köpek ulumaları iştiliyor, derinlerden uğultular karışıyordu...

Boğuk boğuk bekçi sesleri başladı:

— Yangın var!

Fenerin ışığından gözümü ayıramıyorum; ziya bir mıknaş gibi beni çekiyor.

Çat! diye pancurun üstüne bir şey düştü.

Arası geçmeden bir çat!.. Hemen arkasından, bir çat! daha...

Pencereye küçük taşlar atılıyor. Bahçe duvarının yanında bir gölge, dışarı uzandığını gördü.

— Pembe maşlahım!.. diye hafif ve kısık bir ses.

Gölge, hiç kaçmıyor; hattâ meydana çıkarak ve başını kaldırarak, sesleniyor:

— Pembe maşlahım, yanıyorum! O anda tüylerim diken diken oldu, her tarafım gene bıraktı.

Derhal Kanaryayı uyandırdım... Pancuru siper ederek dışarıyı dinlemeye başladık.

Bir taş daha atıldı; (Pembem yamıyorum!) sözü bir daha tekrarlandı.

Kanarya:

— Hiç korkma, acele de etme; renin nesi olduğunu şimdi anlarız! diyerek, telâşlı telâşlı bir sigara sarıdı. Bilhassa, pencerenin önüne gidip kibriti çaktı ve şezlongun kenarına oturdu.

Dışardaki gölgenin kısık sesi bir daha işitildi:

— Kanarya abla, çabuk kapıyı aç, yabancı değil, benim, yani ya Deli Şakir... Misafir geldik, şimdi de sıra bizim yahu!..

Sarhoş mu sarhoş, fitil mi fitil!.. (Devamı var)

PİVALE yi
Alan
Memnun..

Satan
Memnun

PİVALE
MAKARNASI

NEVZAT

19 Şubat 1934

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENT
SEREN

Genç Kız

Yazan: **RONA JAFFE**
Çeviren: **GÖNÜL SÜVEREN**

— 64 —

Caroline, «Peki,» dedi. Münakaşa edemiycek, Paul Landis'in hakkı hislerini saklayan veya koruyan bu duvarı aşmağa çalışamayacak kadar yorgundu. Hoş belki de onun sathıl zannettiği şeyler, Paul'un hakiki hisleriydi. Belki o hakikaten Bermuda Schwartz'di. İyi, müşfik ve hayatından memnun bir genç. İnsanın canını sıkacak kadar memnun. Belki de böyle olmakta haklıydı. Genç kız saatine bakarak ayağa kalktı. «Geç olmuş.»

Paul da fırladı. «Ben de kalkıyorum. Yarın büroya erken gitmem lazım.»

Kapıya doğru yürüdüler. Caroline onun kendisine sarılmaması için biraz açıktan yürümekteydi. «Bu güzel gece için teşekkür ederim, Paul» dedi.

— «Rica ederim... Benim için büyük bir zevkti bu.»

Kapıda durdular. Paul iki eliyle onun beline sarıldı, Caroline hemen başını çevirdi. Bu yüzden de Paul onun dudaklarından değil, sadece yanağından öpebildi. Caroline başını genç adamın omuzuna dayadı. «Başım öyle ağrıyor ki...» Bir taraftan da onun böyle bir yalanı yutup yutmayacağını düşünüyordu. «Herhalde içkiyi fazla kaçırdığım için oldu.»

Paul onu bırakmadı, biraz da sertçe bir sesle: «Bir an böyle kollarımda kalmanı istiyorum,» dedi.

Caroline de kollarını Paul'un beline doladı, bir an birbirlerine dayanmış vaziyette durdular. Caroline, «Onun da şefkate ihtiyacı var,» diye düşünüyordu. «İhtiyacı olmalı... Herkesin şefkate ihtiyacı var. Şapkalı, eldivenli Bermuda Schwartz'ın bile... Ah, Paul, sana istediğin şefkati verebilseydim... Sen de bana müşfik davranırdın. Bu da کافی geldi...»

Nihayet Paul geri çekilerek, hafifçe omuzunu okşadı. Neşeyle, «Zayıf olmana rağmen,» diye gülmüştü. «Yine de hoşsun.» Yandaki sandalyenin üstünden şapkasını aldı. «Gelecek cumartesi... Sana daha önce de telefon ederim. Annemle babam Avrupa'ya gidiyorlar, Opera biletlerini bana verdiler.»

— «A, bu çok hoş. Allah rahatlık versin, Paul. İyi uykular.»

Kapıyı kaparken Paul'un neşeli adınlarla merdivenlerden indiğini duyuyordu. Üstelik ışıltı da çalıyorlardı. Caroline, «Ona hased ediyorum,» dedi. «Kendisini 'şeyler'le teselli edebiliyor. Sevdği kız evlenme teklifini red ediyor, bunun üzerine o, Operaya gitmeyi düşünüyor... Ben de onun gibi olmağa çalışmıyorum. Yarın, büroda kendimi daha iyi hissedeceğim. Yarın, çok hoş bir şey olacak. Her gecenin bir sabahı vardır.»

Hakikaten ertesi günü çok hoş bir şey oldu. Caroline'in aklından bile geçmiyen bir şey. Küçük odasında çalırken, Miss Farrow kucağında

bir sürü tozlu kitapla içeri girdi. Caroline'e, «Bunları okumağa vakit bulursun değil mi?» diye sordu. Sonra genç kızın cevabını beklemeden kitapları onun masasının üstüne koydu.

— «Nedir onlar?»

— «Benim kitapların bazıları... Eskiden kalmış şeyleri temizlerneğe çalışıyorum.» Miss Farrow susarak gülmüştü. Neşeden çok, hayatından memnun olduğunu belirten küçük, soğuk bir tebessüm... «Cuma günü buradan ayrılıyorum.»

— «Ayrılıyor musunuz?»

— «Evet... Biraz sonra bu, herkesi bildireceğim.»

Caroline ne diyeceğini bilmiyordu. Ne iyi? Çok üzülüm? Genç kız evvelâ Miss Farrow'un kovulmuş olduğunu düşündü. Fakat bu imkânsızdı. Belki kadın daha rahat bir iş bulmuştu? Ama bu düşünce de saçmaydı. Nihayet, «Buna herkes şaşırarak,» diyebildi.

Miss Farrow, «Birdenbire ayrılıp, işleri karıştırmak istemeydim,» diye cevap verdi. «Üstelik yeni sekreterimi de vazifesine iyice alıştırmıştım. Fakat kalmam imkânsız.»

Caroline çekingen bir tavırla sordu. «Nereye gidiyorsunuz?»

Kadının tebessümü yayıldı. «Evlениyorum. Kocam işini California'ya naklediyor. Bu yüzden benim de Fabian'ı terketmem lazım tabii.»

Genç kız işi tamamiyle kavrayamamıştı. «Vay, ne hoş! Saadetler dilerim,»

— «Mersi.»

— «Ne zaman evleniyorsunuz?»

— «Cuma veya cumartesi günü.»

Miss Farrow'un halinde de bir değişiklik vardı, eskisinden daha yumuşaktı sanki. Hatta eskisinden daha az şüphe edermiş gibi de bir tavır takınmıştı. Sonra Caroline değişikliğin nerede olduğunu farkettiler. Miss Farrow'un başında şapka yoktu. Caroline birdenbire kadına karşı hafif bir sevgi duydu. Amap, ar-

tık Farrow Fabiana'dan gidiyordu, canavar onları rahatsız etmeyecekti. Artık o korktuğu, nefret ettiği bir insan da değildi. Bir erkeğin evlenmek isteyecek kadar kadınca bulduğu bir mahlûktu. Caroline ayağa kalkarak elini uzattı. «Sizi özliyeceğiz.»

Miss Farrow'un eli soğuk ve inceydi, tırnakları da sipsivri. «Arada sırada California'dan yazarım,» diye cevap verdi. «Maamafih gitmeden evvel yine görüşürüz.» İki erkek gibi el sıkıştılar ve Miss Farrow dışarı çıktı. Caroline onun masaya bıraktığı kitaplardan birini aldı.

— «Vay ahlâksız karı vav,» Fabian'a beş ay önce gönderilmiş bir kitapta bu, üstelik bir Kovboy romanıydı. Tevekkeli değil kitapların hepsi de toz içindeydi. Zira bunlar Miss Farrow'a dört beş ay önce verilmişlerdi. Caroline, Miss Farrow'un kovboy romanlarından kendisi kadar nefret ettiğini bilirdi. Fakat hiddetle, «Hiç olmazsa ben onları kendimi zorlayıp okuyorum,» diye düşündü. «Bir kenara saklamıyorum.»

Dört buçukta Mr. Shalimar'ın sekreteri telefon ederek, adamın onu görmek istediğini haber verdi. Caroline telaşa aynasına baktıktan sonra, Mr. Shalimar'ın odasına gitti. Adam büyük yazıhanesinin başına oturmuş, bir takım kâğıtları okuyordu. Genç kız, ona holde rastladığı zamanlar hariç, âmirini iki aydanberi görmemişti. Mr. Shalimar gözüne daha küçük, daha az otoriter, daha az korkunç gözüktü. Zaten artık ofiste Mr. Shalimar'dan korkan kimse kalmamıştı. Herkes onun oldukça zavallı, yaşlı, sulu bir adam olduğunu anlamıştı. Belki Mr. Shalimar bunu artık kendisi de biliyordu. Geçen Noel partisinde yaptıkları hemen bütün Fabian'a yayılmış, bu da aynı muameleye maruz kalan diğer daktilo ve dosya memurlarının cesaret bulmalarına ve başlarından geçenleri anlatmalarına sebep olmuştu. Bu yüzden Mr. Shalimar'ın öptüğü veya cimdikle-diği her kız fısıltılar ve kahkahalar arasında büro dedikodusuna yeni bir şeyler ilâve etmişti.

Mr. Shalimar çok memnun deni-

lebilecek bir tavırla, «A, Miss Bender,» dedi. «Otur, otur... Şuraya, yanıma.» Bir sandalyeyi işaret etti, ve genç kız müteyakkız bir tavırla oraya oturdu. Mr. Shalimar devam ediyordu. «Seni artık hiç göremiyorum.» Gülerек nazlı nazlı, «Galiba benden kaçırıyorsun,» diye ilâve etti.

— «Ne müinasebet, rica ederim! İşlerim çok da ondan.» O da işi bozmamak için nazlı nazlı ilâve etmekten kendini alamadı. «Siz de çalışmamızı istemiyor musunuz?»

Mr. Shalimar, «Öyle de olsa arada sırada gelip beni görmelisiniz,» dedi. «Sevdiğim okuyucuları ne yaptıklarını bilmek isterim doğrusu.»

Caroline memnun olmasın mı, yoksa şüphelenmesi mi lazım geldiğini bir türlü bilmiyordu. Adamın hali hakikaten garipti. Genç kız hiç sesini çıkarmamayı doğru buldu.

— «Bizim için iyi romanlar buldun mu bakalım?»

— «Simdi okuduğum fena değil.»

Mr. Shalimar, «Âlâ,» dedi. «Âlâ... Okumağa devam et...» Masasından daktiloyla yazılmış bir kâğıt aldı. «Miss Farrow'un bizleri terkettiğini biliyorsun tabii.»

— «Evet.»

— «O iyi bir arkadaşın, gittiğine üzülüyoruz.»

Caroline, «Tabii,» diye cevap verdi.

— «Evvvelâ Miss Farrow'un yerine yeni bir Yazı İşleri Müdürü bulmağ düşünmüştüm. Sonra burada ki zeki bir kaç okuyucunun onun işlerini mükemmel şekilde yapabileceği aklıma geldi.» Elini uzatarak kâğıdı Caroline'e verdi. «İşte Miss Farrow'un muharrirlerinin ve onların yazmakta oldukları romanların bir listesi. Bunların hepsini sana veriyorum.»

Caroline'in kalbi sevinçten durmuştu âdetâ. Kâğıdı, sanki nadir bulunur, antika bir vesikaymış gibi hürmetle alarak, baktı. Miss Farrow'un muharrirleri! Bunlardan bazıları o kadar meşhurdu ki, «Teşekkür ederim,» dedi.

Mr. Shalimar ihtar etti. «Çok çalışman lazım. Muharrirleri daimi kontrol altında bulundurmalı, onların cesaret vermeli, eğer uzun müddetten beri bir eser yazmamışlarsa, kendilerine mektup göndermeli, kitaplarını okumalı ve dertlerini dinlemelisin.»

— «Bütün bunları memnuniyetle yaparım!» Fakat sevincine rağmen, kafası büyük bir soğukkanlılıkla işlemekteydi. «Onları yemeğe götürmem için bana hesap açılması lâzım.»

— «Açılacak.»

— «Miss Farrow'unki kadar olsun. Muharrirlerin, bir muavinin elerine terk edilmiş olduklarını düşünmelerini istemeyiz, değil mi?»

(Devamı var)

Soğan, sarmısak, ve tütün kokuları ile ağız ve vücuttan intişar eden nahoş kokuları izale eder Ağızda eritilen tabletler tatlı bir rayiha bırakır.

KLOROFILLI
Mental
TABLETleri

KOMİSER
OSMAN

URHAN
SELÇUK

KUÇERO'YA
KARŞI

10

KOMİSER OSMAN
BİR KÖY AĞASININ YOLUNU
KESMİŞTİR...

ONİKİ KÖYÜN AĞASI, KUÇERONUN DOSTU
HA?!.. SANSIM VARMIŞ. ARADIĞIM
ADAM AYAGIMA GELDİ...

SÖKÜLÜN BAKALIM
ÜZERİNİZDE NEVAR
NE YOKSA!.

VAZGEÇ BUNDAN!
PIŞMAN OLACAKSIN
SONRA. AMA BEN
SENİ AFETMİYE-
CEĞİM.

BUNA MI
PARA VERE-
CEĞİZ BİZ.
EFENDİ GÖTÜR
AĞALIĞINI.

YIKIL KARSIMDAN SOYGUNCU
HERİF!.

GÖZÜNÜ OYUYER
ALÇAĞIN AĞAM.

KÖYLÜLERDEN SOYDUĞUNU SOYA-
CAĞIM BEN. AL BAKALIM ŞU
DİPÇİĞİ. İLK İHTARDIR BU.

HAYVAN HE-
RİF!.. DURMAN
HÜCUM EDİN
KIZLAR!

O ANA KADAR OLUP
BİTENE ŞAŞKIN BA-
KAN FETTULLAH,
KADINLAR HÜCUMA
GEÇİNCE AYAKLARI-
NA DOĞRU BİRKAC
EL ATES EDER..

AMANIN..
KÖRDLASI, BOYUN
POSUN DEVRİLSİN
E Mİ..

HİZAYA GİRİN! HİZAYA GİRİN!

HİİİM!.. KÜSTAHLIK VE HAKARET HA!
SİZE DOSTUNUZ KUÇEROVARİ BİR CEZA
GEREK.. SOYGUN TAM OLSUN BARI.
SOYUNUN BAKALIM!.

HINZIR HERİF.
BOŞ DÜŞÜRTECEK
BİZİ. VALLAH BO-
ŞAR BİZİ AÇA ÇIP-
LAK GÖRÜNÜREK.

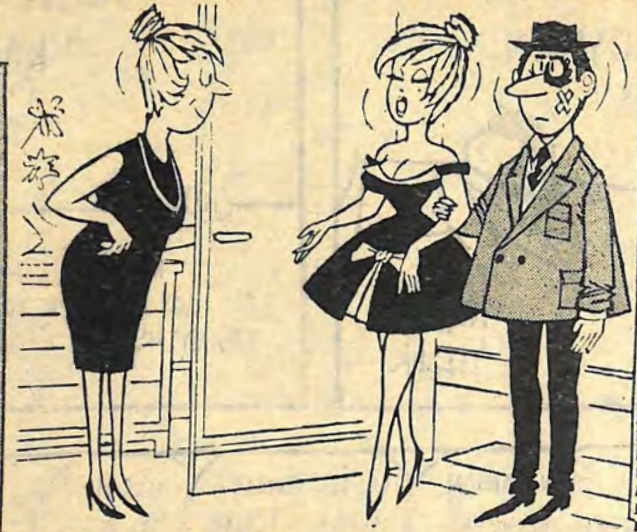
KÖPOĞLUSU, BİR AĞAYA
HA?!.. BİR AĞAYA HAKARET!
CAHİL HERİF!.. SEHPA-
DIR SONU BUNUN

DEVAMI VAR

-AAA, SEVGİLİ KARICIĞIM, YİNE BİRAZ
PARAYA İHTİYACIN VAR GALİBA ?..

-KOCAM BİR TÜRLÜ GELMEK İSTEMİYORDU
ANNE. RAZI EDİNCEYE KADAR BİLSEN NE-
LER ÇEKTİM !

Dünya

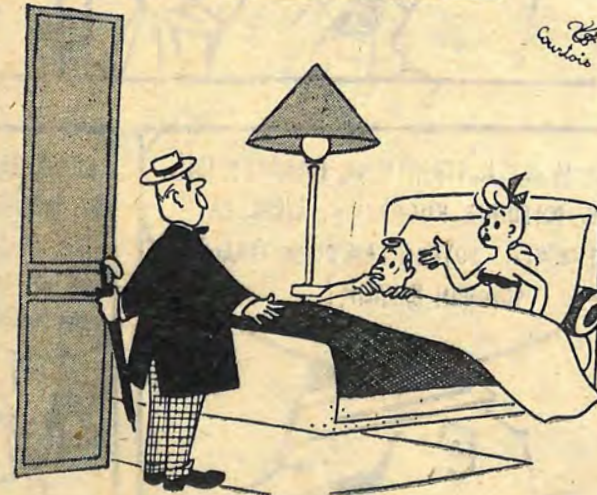
Karikatürleri

-KISKANC BİR KARIN OLDUĞUNU, AVUCUN-
DA DEĞİL AMA, GÖZÜNDE OKUYORUM !

-ANNEMİN EVİNDE BİR HAFTA DİNLEN-
DİĞİNE NE İYİ ETTİN KARICIĞIM !

-BAK KOCACIĞIM, ÜSÜMEYESİN DİYE
YATAĞINI ISITTIRIYORUM !..

Reklâmlar için en iyi vasıta Gazete ve Dergilerdir.

*Gazete ve Dergiler için de
en güvenilir aracı*

*Yeni açılan Erzurum ve
Diyarbakır Şubeleriyle*

Basın ilân Kurumu'dur.

GENEL MÜDÜRLÜK :

İSTANBUL, Türk Ocakı Cad. No. 1 Kat 3
Telefon : 22 43 54 — 22 43 55

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :

İSTANBUL, Türk Ocakı Cad. No. 1 Kat 3

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :

ANKARA, Ulus İşhanı «E» Bloku Kat 2
No. 41 Telefon : 10 58 17 — 10 57 87

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :

İZMİR, İkinci Kordon Mimar Kemalettin
Cad. Küçük Kardiçali Han Telefon :
23911
TELGRAF : BASINKURUMU

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :

ADANA, Abidin Paşa Cad. Remo İşhanı
No. 46

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :

BURSA, İnönü Cad. Aysan Han No. 20
Telefon : 2552

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :

DIYARBAKIR, İnönü Cad. İşmenhan
kat 2, No. 22

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :

ESKİŞEHİR, Porsuk İşhanı Kat 2 No. 1

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :

ERZURUM, Belediye Binasında.

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :

KONYA, Müze Caddesi İşçi Sigortaları İşhanı
kat 2 No. 8 Telefon : 1880 - 75

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ :

ZONGULDAK, Amele Birliği Pasajı No.
15/16 Telefon : 2038

Basın - 20259 - 210

GRAFİKA

SANA'nın nefis ve taze tadına bayılırım...

Her sabah kahvaltıda bol SANA yerim : mektepte, derste ve oyunda kendimi çok dinç hissedirim.

Annem, SANA'nın ihtiva ettiği kalori ve vitaminlerin gelişmem için elzem olduğunu her zaman söyler.

İlançılık - 8039 - 211

S. ZİP

Yusuf Ziya Ortaç'ın bütün şiirleri BİNNAZ

Bu kitaba Ortaç'ın
Binnaz isimli 3 perdelik
manzum trajedisi
de ilâve edilmiştir,

Fiatı 5 lira

Umum satış yeri :

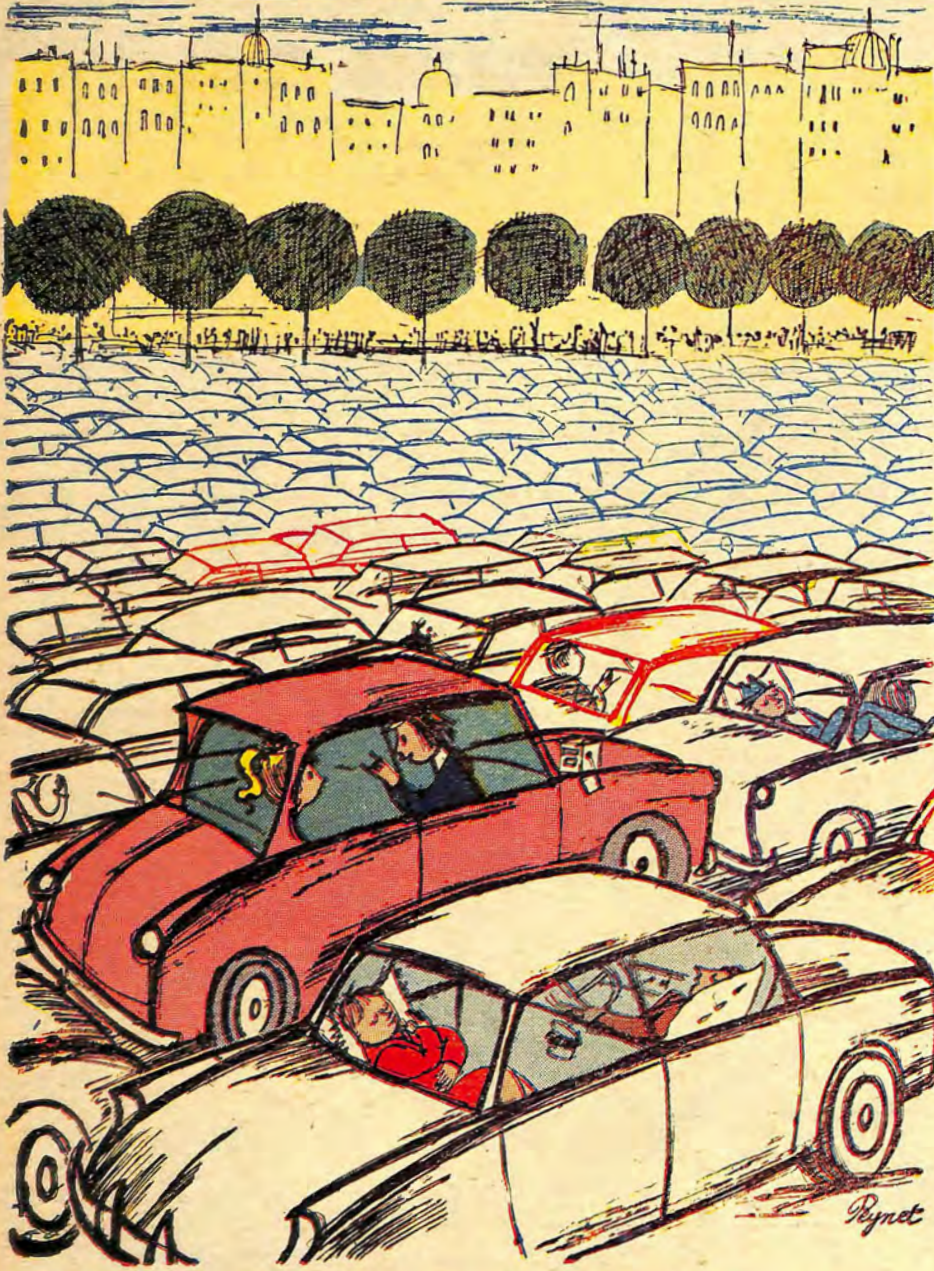
Akbaba Yayınevi
Divanyolu Klodfarer
Cad. No 8 - 10
İstanbul

Ödemeli gönderilir.

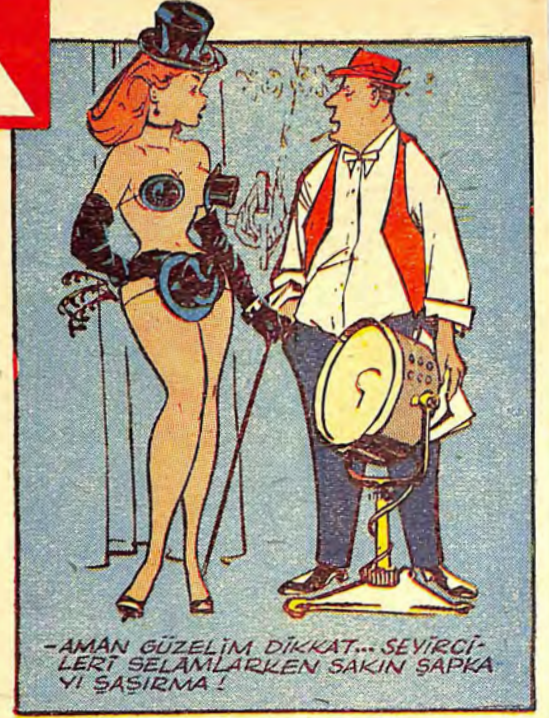
AK. 212

AKHABA

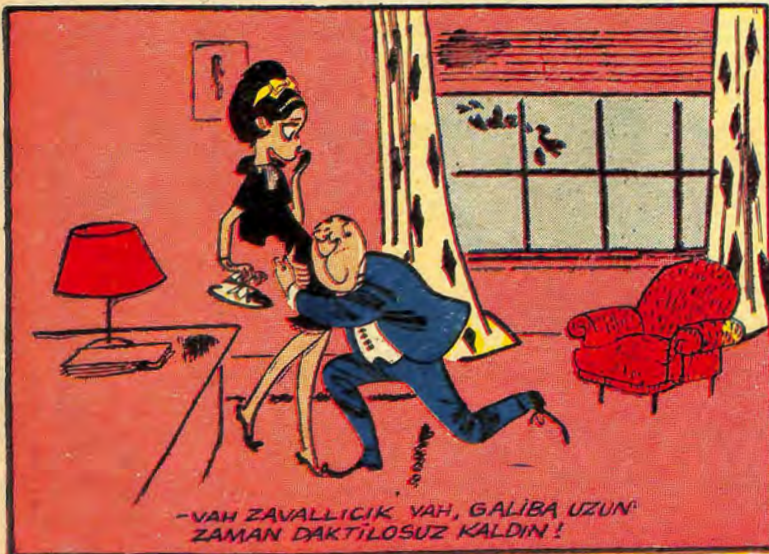
-EĞER TALİHİMİZ YARDIM EDER DE BEŞ DAKİKADA BİR METRE İLERLERSEK
YARIN GECE YATAĞIMIZDA OLURUZ...

-AMAN GÜZELİM DİKKAT... SEVİRCİ-
LERT SELAMLARKEN SAKIN SAPKA
YI SAŞIRMA!

-SİMDİKİ GENÇLER ÇOK TALİHLİ...BİZ
ONLARIN YAŞINDAYKEN ÜSTÜMÜZE
ÖRTECEK BÖYLE KÜRK BULAMAZDIK!

-VAH ZAVALLIĞIK VAH, GALİBA UZUN
ZAMAN DAKTİLOSUZ KALDIN!

-POOL... KİME "VAY ANAM VAY," DEDİN?..